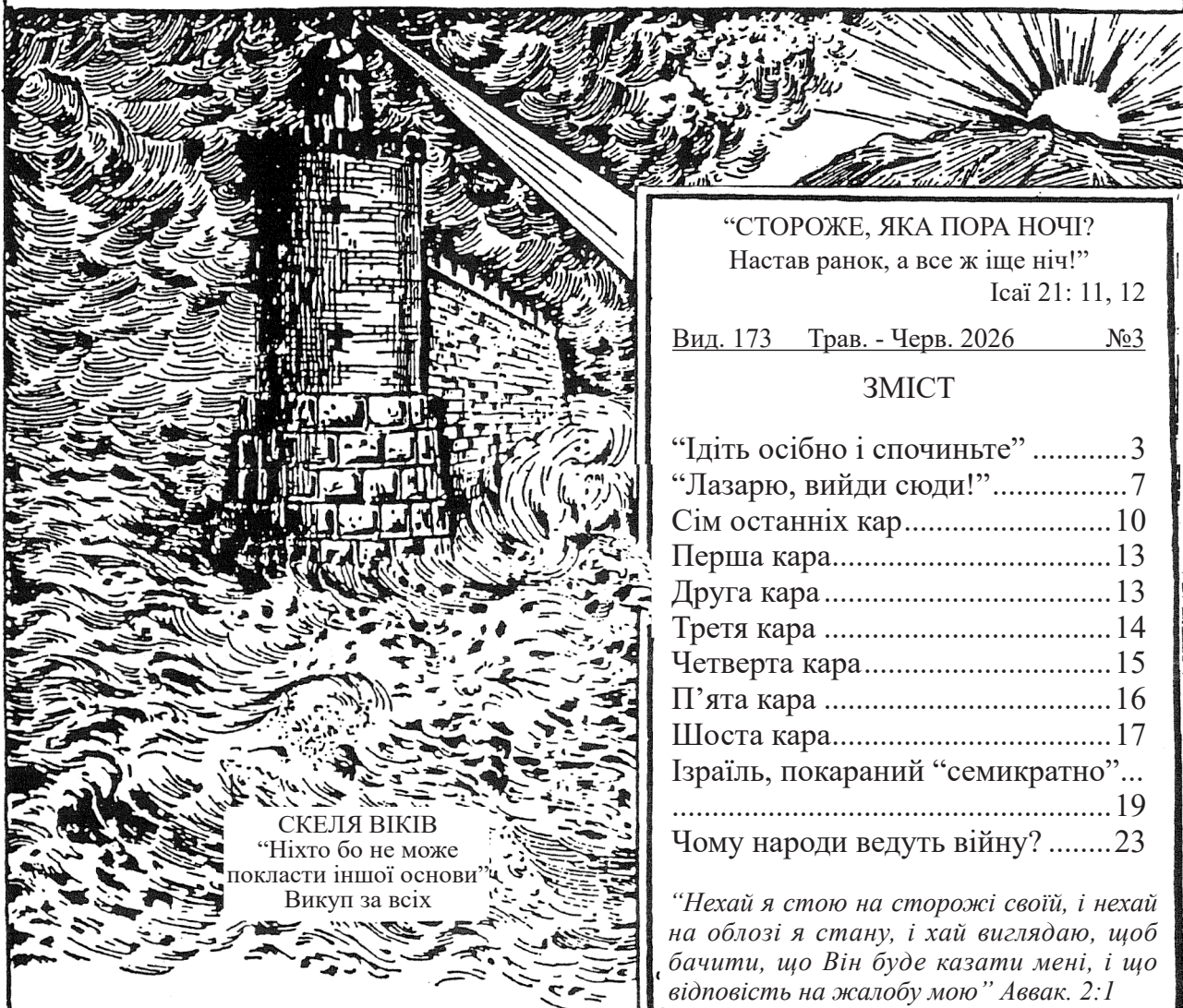

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
“Ніхто бо не може
покласти іншої основи”
Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Ісаї 21: 11, 12

Вид. 173 Трав. - Черв. 2026 №3

ЗМІСТ

“Ідіть осібно і спочиньте”	3
“Лазарю, вийди сюди!”	7
Сім останніх кар	10
Перша кара	13
Друга кара	13
Третя кара	14
Четверта кара	15
П’ята кара	16
Шоста кара	17
Ізраїль, покараний “семикратно” ...	19
Чому народи ведуть війну?	23

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

“ІДІТЬ ОСІБНО І СПОЧИНЬТЕ”

*“І сказав Він [Ісус] до них: Ідіть осібно самі до безлюдного місця, та трохи спочиньте”
(Марка 6: 31).*

Лише двічі в житті я виступав перед аудиторією, що перевершувала за чисельністю ту, яка зібралася тут сьогодні. Один із цих випадків був у Глазго під час мого останнього візиту туди, коли, за оцінками, було присутньо 4500 осіб, а понад 1000 не змогли увійти; проте моя аудиторія зазвичай змішана, і ніколи раніше я не відчував такого величезного задоволення, виступаючи перед настільки численним зібранням народу, посвяченого Богу, – перед дослідниками Біблії. За мірками цього світу це неймовірно, бо ми зібралися не заради мирських задоволень чи розваг. У суворій відповідності до слів нашого тексту ми відволіклися від суєти повсякденного життя та боротьби, щоб спілкуватися з Господом і один з одним – “будувати себе найсвятішою вашою вірою” – підбадьорювати одне одного, піднімати опущені руки й зміцнювати ослаблені коліна, а також закликати тих, чиї серця сповнені страху, бути сильними в Господі та в силі Його могутності. Хоча ми віримо, що це усамітнення принесе нам фізичну свіжість, ми особливо сподіваємося на духовну свіжість і спокій душі, які почалися, коли ми вперше знайшли Господа, і які відтоді тільки зростають, у міру того як ми прагнемо пізнавати Його і повніше підкорятися Йому.

Ми покладаємося на Його обітницю, що Він здатний і готовий зробити так, щоб “тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагало на добре”. Ми прийшли сюди з цією впевненістю, і я переконаний, що багато хто з нас уже відчуває для себе винагороду. Дійсно, так завжди буває з тими, хто повністю, цілком

віддав своє серце Господу і прагне пізнавати та виконувати Його волю. Вони можуть усвідомити посмішку Отця та благодатні обітниці, які мають сповнитися в Ісусі Христі і якими, як відшкодуванням за випробування та труднощі життя, вони мають привілей радіти за будь-яких обставин – навіть в утисках, оскільки, за словами апостола, “утиски приносять терпеливість, а терпеливість досвід, а досвід надію, а надія не засоромить, бо любов Божа вилася в наші серця святим Духом, даним нам” (Рим. 5: 3-5). Чи варто дивуватися, дорогі друзі, що, дивлячись на ваші обличчя й бачачи, як вони променіють небесним світлом, я бачу божественну радість? Ні, не варто. Навпаки, було б дивно, якби все було інакше. Я впевнений, що ви, подібно до мене, прийшли з надією і молитвою, що Господь виліє на нас таке благословення, яке ми не зможемо вмістити, – яке продовжуватиме зростати й розширюватися і, коли ми повернемося до своїх домів, зможе вилитися на дорогих Божих дітей, які не мали привілею бути з нами цього разу.

ЯК МОЖНА ЗАЛИШИТИ?

Нам потрібно прийняти правильну точку зору. Коли Господь використовував слова нашого тексту, звертаючись до Своїх учнів, Він не мав на увазі, що вони повинні залишити гріх, адже вони вже зробили це, інакше вони не були б Його учнями. Так само і з нами. Не думайте, що ми прийшли сюди на якесь коротке релігійне служіння і щоб відвернутися від гріха – брехні, обману, шахрайства в мірах і вагах, нечистоти слів і духа, злоби, заздрості, колотнечі, лихослів'я та домислів. Ні, слава Богу, ми віримо, що всі ми вже давно усвідомили неправильність таких речей і залишили їх позаду, коли прийняли

запрошення Господа слідувати за Ним як воїни хреста – послідовники Агнця.

Усамітнитися в цьому прекрасному безлюдному місці для відпочинку не означає для більшості з нас залишити свою впертість, свої проблеми, випробування та конфлікти, щоб знайти спокій у Господі через повне посвячення Йому наших сердець. Наскільки я можу судити, дорогі друзі, більшість із нас уже зробила цей крок – не тільки залишила гріх і була прийнята як Божі діти завдяки заслугам Ісуса, але, на додаток, віддала Господу свій розум, тіло, серце й волю, погодившись вірно виконувати це посвячення протягом решти життя, шукаючи не своєї волі, а Господньої. Однак цілком імовірно, що деякі віруючі прийшли сюди, прагнучи того спокою, який наш Господь обіцяв Своїм істинним послідовникам, кажучи: “Прийдіть до Мене, усі втомлені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм”. Ми справді сподіваємося, що деякі з нас перебувають у такому стані – шукають тіснішого спілкування з Богом і подальшого божественного світла, що освітлює шлях, який веде людей до Агнця. Господня обітниця для таких говорить, що Йому до вподоби, щоб вони віддавали себе саме так; і ми сподіваємося та впевнені, що ті, хто шукає, знайдуть, що тим, хто стукає, Господь милостиво відкриє шлях, і вони можуть стати Його в найповнішому та найдосконалішому сенсі, а Він – їхнім, за тією самою Угодою.

Дорогі друзі, сьогодні вдень я з радістю звертаюся до тих, хто цінує слова апостола “подумайте про своє власне покликання, брати” (WBTC). Ви знаєте мету цього покликання, ви знаєте спосіб цього покликання, ви знаєте умови цього покликання, ви знаєте, як ви можете вчинити міцним своє покликання та вибрання й те, як ви можете впасти і втратити всі благословенні речі, які Бог обіцяв тим, хто любить Його і хто відгукується на умови цього покликання. Апостол сказав: “Тому то ніколи я не занедбую про це вам нагадувати, хоч ви й знаєте, і впевнені в теперішній правді”.

НАДІЯ ВАШОГО ПОКЛИКАННЯ

Дорогі друзі, я б хотів, якщо дозволите, намалювати перед вашим розумом славну надію нашого покликання. Апостол називає його “високим покликом”, а також “небесним

покликанням”. Апостол Петро каже, що це покликання складається з “цінних та великих обітниць”. Він розповідає, що вони дані нам для того, щоб за допомогою нашого розуму й серця наш життєвий шлях так змінився від благодаті до благодаті, від пізнання до пізнання, від слави до слави, щоб у кінцевому підсумку ми могли стати учасниками божественної природи через участь у тому великому обіцяному благословенні, “Першому Воскресінні” (Об. 20: 5). Власне тому, що язик не в змозі описати цю велику честь і гідність, апостол каже: “Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його! А нам Бог відкрив це Своїм Духом, усе бо досліджує Дух, навіть Божі глибини”.

Наше покликання складається з двох частин: одна стосується нинішнього життя, а інша – майбутнього. Та, яку ми щойно розглядали, стосується останнього, до якого ми сподіваємося увійти під час нашої “переміни” у воскресінні, “раптом, як оком змигнути”, наприкінці цього віку, коли останній член вибраної Церкви буде покликаний і повністю та цілком відгукнеться на умови покликання в цьому житті і тим самим буде підготовлений до слави Царства та співспадкоємства з Господом.

Але надія нашого покликання в цьому житті – це надія на те, що ми вірно витримаємо випробування, покарання та перевірки, яким наш Небесний Господь вважатиме за потрібне й доречно піддати нас, щоб ці випробування та перевірки не знеохочували нас, не наповнювали гіркотою й не озлоблювали, не робили нас безсердечними, а, навпаки, облагороджували нас, пом’якшували наш характер, розширювали й поглиблювали почуття наших сердець до інших і щоб таким чином ми могли стати копією дорогого Божого Сина, нашого Господа Ісуса. Ах! Яким цінним для нас є це знання про надію нашого покликання в нинішньому житті та про її славний результат! Як це знання й надія є якорем для нашої душі, вірним і непохитним, що входить у те, що за завісою, що зберігає нас від краху, від зневіри – від наших власних страхів і від спокус та погроз супротивника!

Нам, дорогі друзі, хто вивчає Боже Слово, [CR035] хто благословенний славним світлом, що сяє нині, цілком доречно застосувати до себе слова Учителя: “Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують”; а також: “Вам

дано пізнати таємниці Божого Царства”, а всім стороннім ці речі сказані притчами та загадковими словами, щоб “слухали і не розуміли”. Дякуємо Богові, що ми більше не сторонні, що ми почули голос Учителя і прийняли Господню благодать, надану нам у жертві нашого Відкупителя. Ми почули запрошення: “Повідавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу” (Рим. 12: 1). Ми прийняли цю пропозицію, повністю віддали наші серця Господу й увійшли у Святе – у Божу сім’ю, у братерство Христа, у майбутнє співспадкоємство з Царем Слави як члени Його Класу Нареченої. А оскільки ми увійшли в цей первоплід нашого спадку у Христі, ми маємо цю святу радість і спілкування, усамітнившись у цьому прекрасному місці, щоб освіжити наші серця й розуми, зміцнити й підбадьорити одне одного, як залізо загострює залізо.

Вираз апостола “є одна річ, якої я завжди дотримуюся” (WBTC) має на увазі: (1) що була одна найважливіша річ, гідна всього його життя, його найкращих зусиль, і (2) що будь-який поділ його інтересів, будь-яке розпорошення його сил певною мірою було б згубним і було б перешкодою для досягнення тієї єдиної речі, яку він вважав у всіх відношеннях першочерговою. У цьому контексті він каже нам, що вважав усе інше втратою та сміттям порівняно з цією єдиною річчю, цим єдиним прагненням, цією єдиною справою всього життя.

Він дає зрозуміти, що намагався забути все інше, коли-небудь йому знане, щоб його освіта та її застосування в якомусь іншому напрямку жодним чином не відволікали його уваги від цієї найважливішої справи. Він сказав, що прагнув забути про те, що позаду, і поривався до того, що попереду, як до великої нагороди, гідної всіх зусиль, і що нездатність досягти її була б безповоротною втратою. Він не стверджує, що втрата цієї нагороди, цього високого, небесного покликання, означала б вічні муки. О ні! У писаннях апостола немає нічого подібного, бо він сказав, що не вхилився об’являти усю Божу волю. Вчення про вічні муки не є Божим вченням, а вченням демонським, і прийшло до нас із темних віків через наших предків, які були настільки глибоко введені в оману, що, спалюючи один одного на вогнищі, щиро вважали, що служать Богу. Апостол не утікав від чогось, а біг по нагороду – нагороду нашого високого покликання у Христі Ісусі.

“КОЛИ ТІЛЬКИ РАЗОМ ІЗ НИМ МИ ТЕРПИМО”

Відстань надає видимому чарівності. Ті, хто дивиться в минуле, захоплюються нашим Господом та апостолами як мудрими, святими, самовідданими слугами Бога, однак для людей того часу вони здавалися фанатичними екстремістами. Андрій, Петро, Яків та Іван були настільки захоплені Євангелієм Ісуса, що спочатку запросили Його в гості, дозволили Йому говорити з їхніх рибальських човнів, а в кінці залишили свої човни, сітки, риболовлю тощо і прагнули йти Його слідами. Вони пішли за людиною, яку вчені доктори богослов’я того часу, священники та фарисеї, оголосили шахраєм і фанатиком. Він запросив їх: “Ідіть за Мною, Я зроблю вас ловцями людей”. Проте, коли вони знайшли Ісуса, світ сказав про них, що вони безумні, позбавлені здорового глузду, що Він несе подвійну відповідальність за те, що надихав “невчених та простих” діяти таким безрозсудним чином. Їхнє безумство ще більш наочно було виявлено натовпу, коли лихо спіткало їхнього Вчителя, Месію, – коли Його розп’яли. Для мудрих по-світськи це виправдовувало всі висловлювання про безумство, невігластво тощо, які сипалися на них.

Савло із Тарсу представляв іншу крайність – він був із заможної родини, мав гарну освіту та чудове громадське становище, оскільки був удостоєний титулу та привілеїв римського громадянина. Як тільки ця людина достатньо зіткнулася з вченнями Назарянина, як тільки вона переконалася в їхній істинності та почала діяти відповідно до своїх переконань, щоб бути слугою Христа, її ім’я незабаром затаврували як ганебне, аж Павло сам сказав: “Ми нерозумні Христа ради”, для всіх і завжди. Інші говорили, що він несповна розуму, неосудний – що жодна розсудлива людина не відмовилася б від таких хороших земних перспектив, які він мав, щоб служити справі Розп’ятого в надії, що врешті-решт він буде з Розп’ятим у Його Царстві й розділить Його славу.

Чи є щось дивне в тому, що сьогоднішнє світське уявлення про такі речі не змінилося? Чому ми маємо дивуватися, якщо наші імена будуть відкинуті як ганебні і нас вважатимуть безумними за те, що ми прагнемо йти тим самим шляхом, що й Ісус та Його апостоли? Сам наш Господь сказав, що, якщо ми хочемо бути Його учнями, нам треба взяти свій хрест і йти за Ним,

і що ми не повинні очікувати, що з нами будуть поводитися краще, ніж з Ним. Якщо релігійні люди Його часу називали Його Вельзевулом, то чого ж нам очікувати від подібного класу, сповненого духа заздрості, який боїться падіння дорогих їм інституцій? Наш Господь сказав, що усі, хто хоче в даний час жити побожно, будуть переслідувані, зазнають наклепів тощо. Той, хто не готовий до цього, доводить, що він не зодягнув сандалі готовності благовістити мир.

ПОКЛИКАННЯ ЧИ ЗАХОПЛЕННЯ?

Хто мудрий, а хто безрозсудний – Господь і Його вірні послідовники чи світ, – це питання виключно того, з якого погляду дивитися. З погляду світу наше становище є безрозсудним: нерозумно міняти переваги та привілеї нинішнього життя, реальні, дійсні та відчутні, на майбутнє життя, яке належить нам лише за вірою. З погляду світу нерозумно міняти визначеність на невизначеність, можливість на надію.

Але тепер ми розглянемо інший погляд і очима віри подивимося на те, що “Бог приготував був тим, хто любить Його”. Для нас розумно пожертвувати всіма земними інтересами, щоб отримати “дорогоцінну перлину”. З погляду Слова, мабуть, безрозсудно гнатися за речами цього життя, які приносять мало задоволення, навіть якщо їх вдасться отримати, адже їх отримує небагато хто, і вони, якщо їх отримати, є лише минуцями. Баньян [Пол Баньян – легендарний гігантський лісоруб із північноамериканських казок та усних оповідей – *прим. ред.*] добре зобразив мирський, корисливий дух людей, які прагнуть почестей, титулів і земних багатств. Він зображує їх, як ми пам’ятаємо, в образі людини на березі моря, яка граблями старанно збирає купу морської трави, корків тощо – того, що не має жодної цінності, – нехтуючи водночас тим, що має велику цінність, Царством, до якого християнин з оповіді Баньяна прагнув і біг.

Питання полягає в тому, що є покликанням, а що – захопленням? Згідно зі світським мисленням, релігією не слід нехтувати, проте нею покликане займатися лише висвячене духовенство, і воно повинно займатися нею лише в ділових рамках, за певну грошову винагороду. Світ стверджує, що кожен розсудливий чоловік (або жінка) повинен мати своє заняття, бізнес, який певним чином приносив би гроші, повагу людей або громадське становище, і що практично весь час та енергія повинні йти на це земне заняття, а релігія повинна бути, у кращому

випадку, захопленням або тимчасовим заняттям – недовговічним або випадковим. Наприклад, світ схвалює і вважає мудрим, доречним і корисним відвідування богослужінь раз на тиждень.

Господній посвячений народ дотримується протилежного погляду, а саме: ми повинні жити заради майбутнього, заради вічного. Прагнення до майбутнього має бути нашим істинним покликанням, а справи сьогодення слід розглядати лише як питання тимчасової необхідності, як наше захоплення або нашу тимчасову зайнятість. Так само для апостола Павла виготовлення наметів було захопленням, тимчасовою роботою, тоді як проповідь Євангелія була його покликанням або щоденним заняттям.

ПОКЛИКАННЯ ХРИСТІЯНИНА

Світ, включаючи номінальну церкву, не розуміє, що Церква Христа – це покликана “Мала Черідка”. Ісус сказав: “Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство”. Це ті, хто покликаний зі світу, як сказав наш Господь: “Не від світу вони, як і Я не від світу”. “Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить”. Наш Господь каже, що ми покликані з метою остаточно отримати спадщину з Ним у Його Царстві, а до цього [CR036] ми маємо бути Його представниками та послами у світі, “що в ньому ви сяєте, як світла в світі”. Він каже: “Бо на це ви покликані” – отримати спадщину. Але наша вірність у даний час, у нинішніх несприятливих умовах і в контакті зі світом людства, засліпленого сатаною, буде випробувана і перевірена, щоб наша відданість Господу, праведності могла бути повністю продемонстрована. “Бог ваш, випробовує вас, щоб пізнати, чи ви любите Господа, Бога вашого, усім своїм серцем і всією своєю душею”. Це покликання звернене лише до віруючих, і від віруючих, які приймають це покликання й повністю посвячуються Господу, залежить, чи отримають вони зачаття святого Духа, яке в Писанні називається “помазанням”. Це помазання є особливим дорученням християнського покликання: християнин помазаний проповідувати Добру Новину, перев’язувати зламаних серцем благодатними обітницями Господнього Слова. Наш Господь Ісус є Головою, Першим із цього Царського Священства, уповноваженим і прийнятим таким чином. Як тільки Він отримав помазання святого Духа під час Свого хрищення, Він був уповноважений

проповідувати Добру Новину. Так само помазання святого Духа є їхнім покликанням розпочати своє служіння Христу в якості послів Бога. Читаємо: “Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним, послав Мене перев’язати зламаних серцем... проголосити рік уподобання Господу” – що в цьому Євангельському віці Бог прийме жертви, які будуть принесені Йому через Ісуса, і визнає такі приношення “святими та приємними”.

ВІЗЬМІТЬ ЦЮ ПІСНЮ ЗІ СОБОЮ

Отже, дорогі друзі, ми усамітнилися в цьому прекрасному місці, щоб відпочити, так само як Ісус та апостоли робили це в давнину.

Ми, як і раніше, зайняті у своєму покликанні як особливі служителі, як слуги Правди – не тільки як ті, хто проповідує публічно, але як усі, хто помазаний святим Духом і знаходить застосування своєму покликанню більш приватним чином – у поїзді, на кораблі, біля каміна, у магазині чи на фабриці, у вітальні та їдальні, або де б ми не перебували. Наше покликання – проголошувати любов Бога і славний факт, що Він зараз вибирає «Малу Черідку» з числа відкупленого світу для благословення всього людства в Тисячолітньому віці.

CR034

“ЛАЗАРЮ, ВИЙДИ СЮДИ!”

*“Як почули ж вони про воскресіння мертвих,
то одні насміхатися стали”
(Дії Апостолів 17: 32).*

Як деякі з тих, хто слухав проповідь св. Павла про воскресіння мертвих, насміхалися, так, швидше за все, багато хто насміхається, читаючи ці проповіді. Проте, Слово Господа непорушне: “Настане воскресіння праведних і неправедних”. Сам Великий Учитель сказав: “Надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресіння життя [«досконалості»], а котрі зло чинили, на воскресіння суду”, крізіс, випробування (Ів. 5: 28, 29; Дії. 24: 15).

Для тих, хто вірить, що мертві зараз більше живі, ніж коли вони були живі, вчення про воскресіння неминуче має бути дурістю. І той, хто логічно вірить у воскресіння мертвих, неминуче повинен вважати популярні погляди на стан людини у смерті вкрай абсурдними. Тут немає середини. Або людина мертва, коли вона померла, як стверджує Біблія, і не може мати жодного подальшого знання чи надії, задоволення чи болю, доки не прокинеться від смерті, або ж людина зовсім не вмирає, коли здається, що вона померла, і ця теорія суперечить Біблії та, як ми стверджуємо, не має жодного підґрунтя ані у фактах, ані в розумі. Це міфологія. Сьогодні весь язичницький світ вірить у цю теорію. Це вчення проникло в християнську Церкву на противагу вченню про “воскресіння” багато століть тому – приблизно в IV столітті, коли натовпи язичників христилися і називалися

християнами, лише в незначній мірі оцінюючи “віру, раз дану святим” (Юди 3). [SM036]

ВОСКРЕСІННЯ – ГРАНДІОЗНЕ ЧУДО

Висувається багато заперечень проти воскресіння. Стверджується, що Богу було б неможливо воскресити мертвих, якби вони дійсно були мертвими. Стверджується, що, якби слова нашого Господа виконалися і всі, хто в гробах, вийшли звідти, земля була б настільки густо заселена, що, навіть якби люди стояли один на одному в кілька рядів по всій землі, для них не вистачило б місця. Стверджується, що було б неможливо забезпечити стількох людей їжею та одягом. Воскресіння засуджується як таке, що суперечить законам природи, виходячи з усієї історії минулого.

Останнє твердження ми визнаємо. Воскресіння мертвих буде чимось, що не вписується в жодний людський досвід. Тільки ті, хто має беззастережну віру в Творця і в Його обітницю, зможуть прийняти цю доктрину, яка приписує Всемогутньому Божественну силу, що перевершує все, що тільки можна собі уявити.

Що стосується інших моментів, давайте подивимося: багато мудрих людей, які обіймають громадські посади, дуже ненаукові, навіть коли їх називають вченими. Іноді вони роблять висновки вражаюче поспішно. Наприклад, ми всі знаємо, як деякі з цих вчених джентльменів сміються над біблійними записами і заявляють, що людство було на землі мільйони років. Якщо ми просимо доказів, вони дивуються, що їхнє всезнання піддається сумніву. Вони відколюють шматок кам’яної брили, мудро дивляться на нього і заявляють, що йому стільки-то мільйонів

років. Але з'являється нова школа геологів, яка звертає увагу на той факт, що багато порід, очевидно, утворилися точно так само, як ми сьогодні укладаємо бетон і перетворюємо його на камінь за декілька днів.

Майте Біблію як авторитет. Вірте тому, що в ній сказано: що людина була створена близько шести тисяч років тому. Зверніть увагу на поступове просування людства. Розумна і, як ми вважаємо, приблизна оцінка загальної кількості людей, які жили з часів Адама, становить двадцять мільярдів. [SM037] Порахуймо, скільки квадратних футів знадобиться, щоб поховати кожного в могилі в повний зріст. Потім звернімося до атласу. Гляньмо, яка площа штату Техас у квадратних милях. Давайте розділимо це на квадратні фути, і що ми отримаємо? Ми виявимо, що вдвічі більшу кількість тих, які, згідно з нашими максимальними підрахунками, коли-небудь жили, можна було б поховати в окремих гробах лише в одному Техасі.

ЧИ МОЖНА ЗАБЕЗПЕЧИТИ ВСІ ПРОБУДЖЕНІ МІЛЬЯРДИ?

Що стосується одягу, то пан Едісон повідомляє нам, що зараз з'являються нові винаходи, які незабаром зроблять одяг дивно дешевим – “дешевшим за бруд”. “Мінеральна вовна” – перший крок у цьому напрямку. Її можна дешево купити тоннами. Очікується, що подальші розробки зроблять її придатною для використання людиною як одяг. Ці запаси невичерпні. Святе Письмо говорить про Божественне забезпечення людського роду під час Месіанського Царювання, що “земля врожай свій дала”, що “пуща... зацвіте, мов троянда” тощо (Пс. 67: 7; Іс. 35: 1).

З усіх боків надходить інформація про нові сорти пшениці та кукурудзи, набагато врожайніші від тих, які ми використовували досі. Крім того, нещодавно було оголошено про метод намагнічування зерен перед посівом, що дозволить вирощувати не менше трьох врожаїв на рік у помірних кліматичних зонах. На додаток, з атмосфери вилучається азот і використовується для збагачення виснажених ґрунтів.

Більше того, ми можемо бути впевнені, що Той, Хто надав Едем нашим прабатькам, цілком здатний, як Він і обіцяв, зробити з землі Рай, в якому Господнє благословення дістанеться людству, і земля, як Божественний підніжок, стане славною. Далі, слід пам'ятати, що Писання чітко говорить, що розмноження виду задумане лише

для нинішнього часу і ті, хто в Новому Віці досягнуть воскресіння, “не будуть ні женитись, ні заміж виходити”. Розмноження людського роду має тривати лише [SM038] доти, доки земля не наповниться. Але, крім усього цього, великий Творець, Чий План здійснюється у створенні людини, її відкупленні та реституції, знає кінець від самого початку і цілком здатний виконати все, що обіцяв. Якщо б знадобилося, Йому було б нескладно ще більше заглибити дно океанів і підняти в Атлантичному та Тихому океанах континенти, що за площею перевершували б нинішню сушу!

Однак нам нема що сказати тим, хто “насміхається” над Божественною обітницею воскресіння мертвих і хто, через брак віри у Всемогутнього, віддає перевагу марним домислам людського розуму над твердими обітницями Творця. Ми лише висловили деякі міркування, корисні для віри тих, хто справді шукає Божественної мудрості й перебуває в небезпеці бути збитим зі шляху “знанням, неправдиво названим так”.

“І СПОЧИВ СОЛОМОН ЗО СВОЇМИ БАТЬКАМИ”

У повній відповідності з обітницею воскресіння ми читаємо в біблійних вченнях, що “спочив Соломон зо своїми батьками”, і те саме говориться про інших царів, добрих і поганих, а також про пророків, апостолів і т. д. Так про святого Степана, першого християнського мученика, каменованого, сказано, що він “спочив”. Св. Павло говорить нам, що деякі будуть живі й залишаться до приходу Месії, і робить таке зауваження: “Ось кажу я вам таємницю: не всі ми заснемо, та всі перемінимось” (1 Кор. 15: 51). Ще він каже нам, що ми можемо втішати себе й один одного щодо наших померлих друзів і близьких, що всі вони “поснули в Ісусі” (Хом.) і повинні бути приведені Ним з мертвих. Весь світ спить в Ісусі в тому сенсі, що надія людей на воскресіння – надія на пробудження Ранком Воскресіння – ґрунтується на праці, яку Ісус виконав як Відкупитель світу.

Ніхто не буде заперечувати, що Біблія говорить, що мертві сплять. Тому перед нами доречне й актуальне питання, на яке кожен дослідник Біблії повинен бути готовий [SM039] відповісти: де сплять мертві, чекаючи пробудження? Звичайно, не на небі, де все – життя й щастя! Звичайно, не в чистилищі, в існуванні якого наші католицькі друзі так упевнені. І вже точно не у

вогняному пеклі, про яке зазвичай розповідають нам протестанти. Безсумнівно, мертві сплять у біблійному пеклі – шеолі, гадесі, могили, стані смерті. Написано: “І багато хто з тих, що сплять у земному поросі, збудяться” (Дан. 12: 2; Єз. 37: 12-14).

Прислухайтесь до Учителя. Марія, Марта та Лазар із Віфанії були Його близькими друзями. Лазар захворів, і сестри послали звістку Учителю: “Ось нездужає, Господи, той, що кохаєш його!” Ісус зовні ніби не звернув на це уваги до третього дня, а потім сказав Своїм учням: “Друг наш Лазар заснув”. Вони відповіли: “Як заснув, то він, Господи, видужає”. Тоді Ісус сказав прямо (дотримуючись їхньої звичної мови): “Умер Лазар”. Потім Він разом зі Своїми учнями вирушив до Віфанії (Ів. 11: 11-16).

Сестри були дуже розчаровані. Вони не думали, що їхній брат може померти, оскільки твердо вірили в силу Ісуса. Марія навіть не пішла назустріч своєму дорогому другу, Господу, коли Він прийшов. Марта зустріла Його з докором: “Коли б, Господи, був Ти отут [якби Ти прийшов, коли ми Тобі повідомили], то не вмер би мій брат”. Ісус не заперечував, що Лазар помер, і не говорив їй, що він більш живий, ніж будь-коли. Він просто пообіцяв, що її брат встане.

Марта відповіла, що знає, що Лазар встане у воскресінні, в Останній День. Ісус запевнив її, що Він буде Тим, Хто воскресить мертвих, і що Він зараз перебуває поруч із нею, даючи зрозуміти, що вона може навіть зараз попросити, щоб її брат ожив. Але віри Марти було недостатньо. Коли Учитель запитав: “Де його ви поклали?”, вона відповіла, що вже занадто пізно, бо почалося розкладання – [SM040] що вже четвертий день, як він помер. Коли Ісус нарешті прийшов до гробу Лазаря, Він не покликав його з небес, ні з чистилища, ні з вогняного пекла, а з гробу. І мертвий вийшов.

Господь дав цей чудовий прояв Своєї сили для того, щоб Його учні тоді і з того часу могли усвідомити, що Він, за Божественним задумом, наділений силою воскресіння; що буде воскресіння праведних і неправедних; що всі, які перебувають у своїх гробах, почують Його голос і вийдуть. Клас Церкви вийде до досконалості життя на духовному рівні. Світ людства вийде з гробу недосконалим, як і увійшов у нього, і всі матимуть випробування, щоб довести, чи гідні вони реституції та вічного життя в земному Раю.

“В ЯКИМ ТІЛІ ПРИЙДУТЬ?”

Св. Павло провів уявну дискусію з тими, хто за його днів сумнівався у воскресінні. Він змусив їх запитати: “У якому тілі мертві повернуться?” І відповів, що, як кожен вид насіння, посаджений, відтворює свій власний вид, так буде і при воскресінні мертвих. Який би вид насіння не був посаджений у смерті, такого ж виду і природи буде врожай воскресіння. Апостол докладно пояснив, показуючи, що весь світ людства є насінням одного виду – людським родом – і, отже, під час воскресіння він вийде таким же – людьми. Люди вийдуть практично в тому ж стані, в якому померли (1 Кор. 15: 35-41).

Але якщо ми припустимо, що жито представляє людський рід, і уявимо собі, що частина цього зерна жита перед посівом піддається спеціальній обробці – перетворюється на пшеницю, – то ми будемо знати, що ці змінені зерна проростуть і розвинуться не як жито, а як пшениця. Таким чином апостол ілюструє воскресіння мертвих – Церкви. Усі походять від роду Адама, але деякі, небагато – духовно зачата Церква, – зазнають зміни природи з земної на [SM041] небесну. Тому вони у воскресінні стануть небесними, духовними істотами. Він каже, що деякі, світ у цілому, будуть членами земного Адама; інші, небагато, “Мала Черідка”, будуть членами Другого Адама – Небесного Господа. Взірцем, згідно з яким світ може очікувати пробудження і, пізніше, піднесення, буде земний взірець, представлений у досконалому Адамі.

ОПИС ПЕРШОГО ВОСКРЕСІННЯ

У той час апостолу не було потреби більш детально описувати можливість воскресіння, надану світові людства, але було цілком доречно, щоб він дав Церкві більш детальне пояснення Божественного задуму щодо воскресіння Нареченої. Пояснюючи, св. Павло каже: “Так само й воскресіння мертвих: сіється в тління, в нетління встає, сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне. Є тіло звичайне, є й тіло духовне. Так і написано: Перша людина Адам став душею живою, а останній Адам – то дух оживляючий” (1 Кор. 15: 42-52).

Воскресіння Церкви називається “воскресінням життя”, тому що всі, хто його зазнає, будуть удосконалені в житті – будуть миттєво і повністю підняті з умов смерті. Світ у цілому, навпаки, не вийде до воскресіння життя, але

вийде все ще частково мертвим, яким є людство в цілому сьогодні. Їхня поява або пробудження буде лише початком їхнього воскресіння, їхнього “анастасіс”. За Божим задумом тисяча років царювання Месії відведена для їхнього воскресіння – їхнього поступового піднесення

до людської досконалості. Усі випробування Царства Месії будуть корисними – чи то покарання, чи то нагороди. Усі вони будуть виправними. Лише умисні та свідомі злочинці будуть знищені Другою Смертю.

SM035

СІМ ОСТАННІХ КАР

*“І бачив я інше знамено на небі, велике та дивне, сім ангелів, що сім кар вони мали, бо ними кінчався гнів Божий”
(Об’явлення 15: 1).*

Серед химерних образів цієї дивовижної книги символів особливо виділяється образ вилиття “семи чаш гніву”. Як впливає з назви, він розглядається як заключний акт у драмі нинішнього віку. Однак між нашим поглядом і поглядом багатьох інших існує важлива відмінність: вони вважають, що кінець віку супроводжуватиметься знищенням людей і самої землі, тоді як ми розуміємо, що це – кінець нинішнього панування зла і необхідна підготовка людства до царювання праведності. Контекст, у якому згадуються чаші в цьому уривку, узгоджується з останнім тлумаченням; за ним слідує символічні образи нового віку – нові небо й земля, зв’язування сатани та царювання Христа.

Головним джерелом помилок у розумінні цих символів, як і всіх символів Об’явлення, є їхнє занадто буквальне тлумачення. Текст читають так, ніби це виклад фактів, а не символів. Перш ніж перейти до опису кар, натхненний автор згадує ще один символ – “море скляне”. Це вказує на його зв’язок із карами; тому ми розглянемо його в першу чергу. З контексту ми розуміємо, що те, чого воно є символом, безпосередньо передує карам. “І я бачив щось, ніби як море скляне, з огнем перемішане. А ті, що перемогли звіріну та образа його, і знамено його, і число його ймення, стояли на морі склянім, та мали гусли Божі”.

Хто ці переможці, показано в тому, що вони перемагають, тобто: Звіріну, Образ і Число. Тут ми бачимо важливість розуміння символів тринадцятого розділу; бо, якби ми не зрозуміли, що означають ці символи, ми не змогли б зрозуміти, хто перемагає їхній вплив. Таким чином, Бог зробив так, що Його Слово тлумачить саме себе. Розуміння однієї частини або одного символу є ключем до розуміння іншого. Таким чином,

згідно з Об’явленням 13, ми розуміємо, що переможці, про яких тут ідеться, – це християни, вільні від папства – Звірини, від організованого сектантського протестантизму – Образу, і від усіх, хто має характеристики їхнього Числа, – тобто вільні настільки, що ті не мають жодного впливу на їхні вчинки, сповідання чи думки. Вони цілковито вільні.

Це також слугує тому, щоб показати, коли приблизно мають настати кари і коли може бути досягнутий цей стан “моря скляного”. Якщо, як видається очевидним, Образ був сформований у результаті створення “Євангельського Союзу” у 1846 році, то настільки ж очевидно, що переможці “Образу” не могли займати це становище милості та звеличення до цієї дати. Це дає загальні підстави вірити, що кари мають розпочатися після згаданої дати, оскільки саме під час виливу кар переможці займають це становище на “морі скляному”.

Отже, з’ясувавши, ким є ці переможці й приблизно коли вони стоять, ми переходимо до розгляду “моря скляного, з огнем перемішаного”, на якому вони стоять. Під морем, як пояснювалося раніше, ми розуміємо символ мас людей, а під вогнем – суди чи утиск. Тому ми тлумачимо це так: це люди, які перебувають в утиску, під Божими судами. Над людьми, що перебувають в утиску, знаходяться переможці – спокійні, незворушні, незачеплені утиском. Їхнє становище показує, що вони стоять завдяки вірі (Мт. 14: 29). Для очей віри все прозоре, як скло.

Ці переможці співають пісню. Пісня символізує прекрасне й гармонійне вираження. Це пісня Мойсея й Агнця. Тобто пісня, проповідь цих переможців перебуває в досконалій злагоді з Законом і Євангелієм. Це саме те, чого навчав Ісус (“Агнець”) і чого навчав Мойсей у Законі та образах. Не лише опис переможців вказує на те, що вони є лише невеликим фрагментом номінальної Церкви, але й слова цієї пісні навчають

нас того ж – що клас тих, хто проголошує ці речі, нечисленний.

Наводяться слова пісні, або основні моменти проповіді, яку нестимуть переможці: “Великі та дивні діла Твої, о Господи, Боже Вседержителю!” На жаль, як мало тих, хто достатньо ознайомлений із Божими планами, щоб визнати, що вони великі й дивні. Небагато хто може заспівати цей перший рядок пісні, а ще менше – доспівати його до кінця. Другий рядок говорить: “Праведні та істинні дороги Твої, Царю народів” (WBTC). Подивіться, ми можемо оспівувати праведність і справедливість Божих діянь щодо народів, оскільки ми зрозуміли, яким чином Він допустив, щоб зло і смерть прийшли на всіх як урок, щоб навчити нас цінувати життя і праведність. Ми можемо бачити праведність, справедливість, милість і любов у Божих діях, оскільки бачимо в Його Слові, що має бути реституція всього, про яку Бог говорив устами всіх Своїх святих пророків від початку світу (Дії 3: 21). Хто ще, окрім тих, хто бачить, що реституція відбудеться в майбутньому віці, міг би співати цю частину пісні? Ніхто. Християнський світ загалом боїться думати про Божу справедливість у Його стосунках із народами, переважна більшість яких зазнала смерті, не маючи жодного знання про єдине ім’я, яким ми повинні спастися. Праведність, справедливість і любов у Божих діях можна побачити, лише дивлячись на працю майбутнього віку, а також на працю нинішнього та минулих віків. Так, справді, ми з радістю проголошуємо всім, у кого є “вуха, щоб чути”: справедливі й істинні шляхи Єгови в керуванні народами.

Наступний рядок перебуває в досконалій гармонії з попереднім: “Хто Тебе, Господи, не побоїться, та Ймення Твого не прославить? Бо один Ти святий”. Кожна дія нашого великого Творця – це акт милості. Навіть зло, яке людині було дозволено накликати на себе, перетвориться на добро. І ми задаємо собі запитання: хто не побоїться і не прославить Бога, коли в майбутньому віці проявиться Його чудова доброта й коли пізнання Господа наповнить усю землю? Ми були б схильні вірити, що кожен повинен на віки віків славити Його любов, якби не те, що Писання виразно говорить, згадуючи про Другу Смерть, – що деякі заслуговуватимуть на неї. “Бо народи всі прийдуть та вклоняться перед

Тобою, бо з’явилися суди Твої”. Це останній рядок пісні, і він сповнений сили та змісту. Як мало тих, хто проголошує, чи то публічно, чи приватно, цю частину пісні. Дехто вірить, що багато з нині померлих народів перебувають у місці душевних чи фізичних мук, щоб там залишатися всю вічність. Інші стверджують, що вони мертві й ніколи більше не отримають життя; ще інші – що померлі будуть підняті з мертвих, щоб пройти фіктивний суд і бути знищеними. І як мало тих, хто може співати цю пісню про реституцію, проголошуючи, що всі народи все ж повернуться зі смерті й будуть поклонятися своєму Господу й Відкупителю, коли прийдуть до пізнання правди (1 Тим. 2: 4). Навіть Содома, народ, давно знищений, прийде і буде поклонятися (Єз. 16: 48-63).

Ще одним символом є “гусла Божі”. Пісня співається в унісон і в гармонії з гуслами. Ми віримо, що Божі гусла – це Біблія, а її численні струни чи акорди – це Закон, Пророки, Псалми, Євангелія тощо. У багатьох християн є “гусла”, але лише у небагатьох вони натягнуті й налаштовані так, що здатні створити достатньо гармонії, щоб супроводжувати “пісню Мойсея та Агнця”. Переможці добре володіють гуслами. Більше того, без них і без натхнення, отриманого від їхньої музики, вони ніколи не змогли б стати переможцями. Вони також настроїли їх. Яка виразна картина! Воістину, без Божих гусел вона була б неповною.

На думку спадає ще одне: переможці не тільки мають гусла і знають, як співати цю пісню про реституцію, але й справді співають її. Серед Божих дітей є й такі, чий гусла досить добре настроєні та які знають цю пісню, але вони не проголошують благу звістку про майбутню реституцію. Вони бояться зіткнутися з опором, який спричинить такий шлях, – з непопулярністю, що супроводжує все, що виходить за межі релігійної колії так званої ортодоксії. Вони не входять до числа переможців; вони ще не здобули перемогу над впливом Звірини та Образу; вони все ще перебувають у певному рабстві. Усі переможці співають цю пісню. Кожен із нас повинен запитати у свого серця, чи настроюємо ми свої гусла й чи співаємо цю пісню. Зараз саме час.

Багато з дорогих Господніх дітей, перебуваючи в полоні містичного Вавилону, сиділи біля

його річок, осквернених брудом марносластва та оман, і плакали, згадуючи Божу милість до Сіону в минулі часи. Вони відклали вбік Божі арфи, повісивши їх на вербах, які плачуть над могилою правди у Вавилоні. Ті, хто повів їх у полон (вавилонська система), вимагають від них пісень і веселоців, кажучи: “Заспівайте нам із Сіонських пісень!” Так, Вавилон хотів би бачити полонених Сіону щасливими біля своїх брудних струмків; і посеред своєї мирської суєти хотів би час від часу чути пісню Сіону, щоб хвалитися Господньою милістю. “Як же зможемо ми заспівати Господню пісню в землі чужинця?” (Пс. 137: 1-6). Усім таким ми говоримо: “Зніміть свої арфи з верб; тікайте з Вавилону до повної свободи думки й слова; настройте свої арфи і співайте пісню Мойсея та Агнця. Співайте про могутню любов Бога і про «час відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх»”.

Наступне, що було показано Івану, – це вихід семи посланців із [R498] храму, щоб вилити кари. Оскільки саме святі повинні “чинити суд написаний” (Пс. 149: 9), ми тлумачимо цих “сім ангелів” як святих – живих святих, які є представниками або дієвими знаряддями всього помазаного товариства – як “ноги Його”. Саме “ноги” (остання частина) співають пісню реституції, пісню Мойсея та Агнця над морем, змішаним з вогнем. “Які гарні на горах ноги благовісника, що звіщає про мир, що добро провіщає, що спасіння звіщає, що говорить Сіонові: Царює твій Бог!” (Іс. 52: 7). Ті самі ноги, як представники всього Тіла на землі, мають вилити сім чаш або бути більш-менш безпосередньо пов’язаними з судами, що настають. Вони одягнені у ясні ляні шати; вони зберегли своє весільне вбрання; вони одягнені в праведність Христа – “виправдані Його кров’ю”. Вони – слуги Бога. Пояс представляє слугу, а золото на ньому – божественну гідність. Їм, як слугам Бога, належить виконати божественне служіння.

Коли всі вони вийшли з храму, він наповнився димом, так що ніхто не міг увійти до нього. Храм символізує номінальну церкву. Вихід посланців із храму символізує вихід переможців із номінальної церкви. Коли усі такі вийдуть, храм (церква) буде настільки повний диму (заколоту), що жодна людина не захоче увійти до нього.

Він “переповнився димом від Божої слави, і від сили Його”: славна гармонія й краса правди, представлені класом переможців, викривають потворність і сум’яття створених людьми віровчень. Оскільки правда, хоч і відкинута, сяє дедалі більшою славою, весь номінальний храм виявляється наповненим димом – сум’яттям і темрявою; і всі, хто залишається в ньому, настільки засліплені цим, що не можуть побачити ані Божої слави, виявленої в Його Слові, ані її здійснення в поточних подіях.

Посланці тепер майже всі вийшли, і дим або заколот у церкві вже досить значний. Мало хто бажає увійти навіть зараз, і нещодавні звіти різних сект показують, що за останній рік приріст був досить незначним. Якщо згадати, що значна частина прийнятих нових членів походить із Недільних Шкіл, то можна зрозуміти, як навіть зараз дуже мало людей (осіб зі зрілим мисленням) приходять до номінального храму. Номінальна церква перебуватиме в цьому сум’ятті доти, доки сім кар не будуть вилиті. У той час Вавилон, або елемент сум’яття, буде знищений, і очищений храм правди знову відкриється, щоб прийняти виправданих віруючих – тоді вже як спадкоємців земних обітниць. “І я почув гучний голос із храму, що казав до семи ангелів: ІДІТЬ, і вилийте на землю сім чаш гніву Божого!” (Об. 16: 1).

Номінальні системи прагнуть утримати кожного члена, адже кожен із них на рахунок, і вони пишаються чисельністю та багатством. Але коли вони знаходять тих, хто вважає все земне лише втратою та сміттям і не хоче бути skutим та пов’язаним людськими віровченнями, вони виганяють таких, кажучи: “Іди ж, роби, що хочеш”, “ІДИ”.

Ми віримо, що ті, хто вільні від кайданів, – клас переможців, – майже всі вже вийшли. Їм не потрібні кари, оскільки правда зробила їх вільними. Ця Мала Черідка аж ніяк не становить весь Божий дім. Ні, Божий дім – дім віри – є великим класом, більшість представників якого все ще перебувають у номінальній Церкві, skutі її віровченнями та пригнічені її мирським пристосовництвом. Заради них – щоб вони вийшли на свободу Божих синів, навіть через велику скорботу (Об. 7: 14) – нам сказано, що “час уже суд розпочати від Божого дому”. Вони мають звільнитися насамперед, і клас переможців стане

інструментом, щоб скинути кайдани омани. Ці кари насправді є благословенням у замаскованому вигляді, точно так само, як ампутація – це

благословення, хоча й важке випробування стражданням для тих, кому вона необхідна.

R497 (1883 p.)

ПЕРША КАРА

*“І пішов перший ангел, і вилив на ЗЕМЛЮ
чашу свою. І шкідливі та люті
БОЛЯЧКИ обсіли людей, хто мав
знамено ЗВІРИНИ й ВКЛОНЯВСЬ
ЇЇ ОБРАЗУ”
(Об’явлення 16: 2).*

Ці лиха, що називаються карами або чашами гніву, покликані позбавити світ від усякого зла та всього поганого. Під класом, що символізується землею, ми розуміємо всіх людей, які перебувають під релігійним гнітом, незалежно від назви чи устрою. Земля як символ представляє усталене, організоване релігійне суспільство, так само як море представляє неспокійні, нерелігійні, нестабільні маси людства. Ті, хто має знак (характеристики) Звірини (папства), і ті, хто поклоняється її Образу (протестантизму), як було показано раніше, складають величезну масу номінальних християн, які не перемагають.

Саме на цей клас у першу чергу приходиться утиск. Хоча римські католики становлять значну частку цього класу землі, утиск спочатку не зачіпає їх, про що свідчить той факт, що кара вражає не тих, хто поклоняється ЗВІРИНИ, а тих, хто вклоняється ОБРАЗУ і має знамено (характеристики) Звірини (папства), що чітко вказує на різні відтінки та ступені протестантизму.

Їхній утиск порівнюється з виразкою – “шкідливою та лютою болячкою”. Щоб зрозуміти цей символ, розглянемо буквально значення.

Виразка – це рана, що не загоюється; вона є ознакою порушення загального стану організму і дуже болюча. РАК у найважчих стадіях стає злоякісною виразкою. Виразка – це ракова рана, тобто така, що роз’їдає, розкладає і знищує. Тепер продовжимо цю думку: те, чим є виразка або злоякісна пухлина для людини, ілюструє характер утиску, що поглинає та висмоктує життя, який приходиться на системи, що складають так званий протестантизм, і який в кінцевому підсумку знищить його. Вона виникає зсередини; це органічний розлад, спричинений оманами, успадкованими та збереженими від “Матері блудниць і гидот” (Хом.). Від цього зла немає ліків – кров отруєна, воно проникло в усе тіло, і смерть неминуха.

Був час – у дні Лютера та Реформації, – коли дочки могли б бути радикально зцілені, але лжеслужителі “лікують рану доньки народу Мого легковажно, кажучи: Мир! Мир! А миру немає” (Єр. 8: 11, Гиж.). Тепер у Гілеаді немає бальзаму, немає лікаря, тому вона не зцілена. Її Царя немає в ній, вона виплунута з уст Його (Єр. 8: 22. Див. також Об. 3: 16 та 18: 23). Ліків немає; ці системи мають померти. Розлад походить зсередини. Ці розлади вже вийшли назовні, і, хоча гнійна рана ретельно приховується, сморід і страждання помітні.

R498 (1883 p.)

ДРУГА КАРА

*“А другий ангел вилив свою чашу до МОРЯ.
І сталася кров, немов у мерця, і кожна
істота жива вмерла В МОРИ”
(Об’явлення 16: 3).*

Слід пам’ятати, що море символізує нерелігійні маси людства – тих, хто не підкоряється релігійним обмеженням.

Щоб зрозуміти, який утиск прийде на цей клас, ми маємо дослідити цей символ. Кров живої істоти сповнена життєвої сили, але кров мертвої особи – повна протилежність. Після смерті кров швидко починає розділятися на

дві складові – водянисту рідину, яку називають сироваткою, і більш тверду субстанцію, яку називають згустком. Як тільки це розділення завершується, ЗГУСТОК починає ГНИТИ, розкладатися. Застосувавши це до даного випадку, ми розуміємо, що це навчає, що в цьому великому класі людства відбудеться великий і повний розпад, після чого один з елементів швидко розкладеться й зігніє. Серед нерелігійних мас є такі благородні представники людства, як Стефан Жирар, Джордж Пібоді та Пітер Купер, крім багатьох менш відомих, – щирих, але скептично

налаштованих. Результатом змішання таких людей із масами стало надання їм життєвого начала та життєвої сили. Однак, розглядаючи цю “кару”, ми усвідомлюємо, що прийшов час на поділ цих двох елементів, результатом чого стане занепад і загибель усіх принципів моральності та чесноти в цьому класі – коли кожна жива істота (активний елемент чесноти й доброзичливості) у цьому класі моря загине. Іншими словами, якщо усунути елемент, який закликає до розсудливості, моральності та правильної поведінки, з порад неспокійним масам – профспілкам та іншим об’єднанням – і дозволити нижчому елементу контролювати самого себе, то результатом швидко стане знищення життя, власності, законів і миру – грандіозне панування анархії в ім’я комунізму.

Інші місця Святого Письма вчать нас очікувати саме такого повстання, яке в кінцевому підсумку повалить царства землі. Але поки що нам слід звертати увагу лише на початок усього цього – відокремлення сироватки від згустку, тобто життєвого елементу від того,

що розкладається. Схоже, що цей процес зараз іде повним ходом. Люди шляхетного розуму, які усвідомили гноблення мас з боку грошей та урядів і бажають допомогти в поліпшенні їхнього становища, змушені дистанціюватися через дух безрозсудності, що пронизує маси, що призводить до вбивств та вчинків такого роду в інших країнах та загроз подібних дій на цій землі. В Англії м-р Гладстон, м-р Парнелл та інші намагалися полегшити гноблення ірландців, але змушені відмовитися від будь-якого союзу та співчуття з причини політики динаміту та замахів, яку проводять запальні лідери з числа народних мас.

Однак ми повинні пам’ятати, що повні наслідки цього зла чи кари відчуватимуться лише через багато років; зараз воно тільки починається. Також слід пам’ятати, що одна кара, або зло, посилюється в міру того, як до неї приєднуються друга, третя тощо, поки врешті-решт усі [R499] сім форм зла не діятимуть одночасно.

R498 (1883 p.)

ТРЕТЯ КАРА

“Третій же ангел вилив чашу свою на РІЧКИ та на водні ДЖЕРЕЛА, і сталася КРОВ. І почув я ангела [посланця] вод, який говорив: Ти праведний, що Ти є й що Ти був, і святий, що Ти це присудив! Бо вони пролили кров святих та пророків, і Ти дав їм напитися крові. Вони варті того!”
(Об’явлення 16: 4-6).

Цей третій елемент утиску є результатом перетворення річок і джерел води на кров. Вода, яка тече, символізує правду. Русла річок, якими текла вода (правда), символізують різні секти чи конфесії. Джерела символізують засновників і школи цих різних систем – місця чи людей, від яких ці русла беруть свій початок.

Довгий час у цих різних системах текла вода – у деяких, щоправда, дуже каламутна. Ця суміш, все ж таки, містила трохи води, – і багато хто пив її та освіжався. Але настає зміна, і те, що колись освіжало, стане (поступово) огидним, як кров. Отже, річка крові може символізувати лише щось огидне та смерть.

Ми розуміємо це як образ швидких змін у релігійних руслах: їхні віровчення, хоча й містять

стільки ж істини та помилок, що й раніше, починають сприйматися інакше. Загальний рівень освіченості зріс, і те, що колись приймалося беззаперечно, тепер стає огидним, схожим на смерть. Як під час схожої (у буквальному сенсі) кари на Єгипет, коли люди копали криниці у посухах води, бо більше не могли пити з кривавих річок, так і тут – незалежно мислячі люди копають для себе, шукаючи чистішої води, ніж та, що знаходиться у звичайних руслах. Воістину, це перетворення вод у їхніх руслах на кров є однією з причин занепокоєння та великого роздратування для сектантів, хоча лише небагато хто усвідомлює це лихо.

Ангел вод – посланець СПРАВЖНЬОЇ правди – здатний побачити в цьому праведний суд Бога над цими системами, як сказано у віршах 5 і 6. Згадується безпосередня причина цього утиску: вони пролили кров святих і пророків.

Постає запитання: у якому сенсі це було зроблено? Ми відповідаємо, що кров у людині – це життя, і проливати її – означає марнувати її. Життя святих – це правда, Боже Слово, як написано: “Слова, що їх Я говорив вам, то дух і життя”; “Бо засвідчення Ісусове, то дух

[життєва сила, життя] пророцтва”. Отже, розтратити життєвий принцип святих і пророків означало б розтратити слова та свідчення Ісуса. Саме це вони й зробили, нехтуючи Його словом і приймаючи замість нього традиції людей, чії помилки настільки спотворили й осквернили істини, якими вони володіють, що мислячі люди швидко доходять до того стану, коли вони не можуть пити з цих русел.

У тих самих руслах, або системах, де зберглося вчення сатани (що людина має існування, яке ніколи не може припинитися, і, отже, має тривати вічно (1 М. 3: 4), і що дев’ять десятих людей перебувають у стражданнях), вчення пророків, що плата за гріх – смерть, і що Бог приготував “час відновлення всього, про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх” (Дії. 3: 21), ігноруються, відкидаються, МАРНУЮТЬСЯ. Тому незабаром їм доведеться пити кров. Віровчення цих систем настільки змішані з неправдою через те, що вони дотримуються брехні сатани й відкидають свідчення Господа, виражене як словами, так і прикладом пророків та святих, що незабаром вони усвідомлять: ці вчення надто огидні й викликають відразу, щоб бути прийнятними чи то для них

самих, чи для світу. “І я чув, як ЖЕРТІВНИК говорив: Так, Господи, Боже Вседержителю! Правдиві й справедливі СУДИ Твої!” (вірш 7).

Жертівник представляє клас пророків і святих, чії свідчення про правду були запечатані їхнім життям, тобто свідчення їхнього життя були вилиті. Вони говорять не вголос, а тим образним чином, яким, так би мовити, волала кров Авеля. Їхнє свідчення засуджує нинішні системи як такі, що заслуговують на цей утиск, на цю кару через їхнє колишнє нехтування правдою. Хоча номінальні церковні системи стали великими й популярними в очах світу – як у дні пророків, так і відтоді, у дні святих, – проте зараз, як і завжди, цей успіх і популярність стали результатом союзу зі світом та частки в його дусі. З тих пір, як і за днів пророків, життя окремо від світу та сміливе відстоювання правди на противагу світській мішанині оман коштувало гонінь та буквального або символічного обезголовлення, стинання. Свідчення кожної жертви за правду, угодної Богу, представлено тут як засудження шляху цих систем і виправдання відплати, зображеної в цій третій карі – «ВОНИ ВАРТІ ТОГО!»

R499 (1883 p.)

ЧЕТВЕРТА КАРА

“А ангел четвертий вилив свою чашу на СОНЦЕ. І дано йому палити людей огнем. І спека велика палила людей, і зневажали вони Ім’я Бога, що має владу над карами тими, і вони не покалися, щоб славу віддати Йому”

(Об’явлення 16: 8, 9).

Тут лиха деяких є спричинені посиленням сонячного світла. Як місяць символізував “ЗАКОН”, так сонце символізує СВІТЛО ЄВАНГЕЛІЯ. Перший був лише тінню, віддзеркаленням другого, і взаємозв’язок цих двох світил із Церквою (жінкою) чудово показаний символічно в Об’явленні 12: 1. Посилення сонячного світла означає зростання яскравості світла Євангелія та знання.

Це зростання світла має торкнутися всіх класів, про що свідчить те, що воно не обмежується певним класом, як обмежені інші кари: “морем”, “землею”, “річками” тощо. Воно приходить на людей – на людство в цілому та на представницьких лідерів зокрема.

Незалежність думки та діяльності серед усіх класів суспільства викликана зростанням світла – знання. Воно викликає розбіжності між царями та підданими, між капіталом та працею, між духовенством та мирянами. Усе це робить світло, яке зростає. Це також світло Євангелія, адже як би не глузували невіруючі з Біблії й як би не вдавали, ніби вони володіють свободою, що перевершує ту, якої вона навчає, проте залишається фактом, що найбільша свобода – та, яку дарує Христос; і суть євангельського світла полягає у словах Учителя: “І пізнаєте ПРАВДУ, а правда вас вільними зробить”. Поширюється саме правда – правда щодо кожної речі: правда щодо прав і влади царів; правда щодо прав капіталу та праці; правда щодо уявної вищості та панування самопроголошеного класу, званого духовенством.

Протистояння відбувається між правдою та забобонами – між світлом і темрявою. Це буде суворя сутичка, але ПРАВДА могутня і переможе; вона принизить гордих і піднесе смиренних. Ті,

чий вчинки злі – хто на неправильному шляху, – ненавидять світло. Так свідчить Учитель. Піднесення всіх інших до рівності обмежило б їхню владу й понизило б їхнє становище. Їх палить або непокоїть зростання світла, і нікого це не стосується так сильно, як релігійних панів, адже саме зростання світла, без сумніву, сприяє тому, що води їхніх улюблених русел перетворюються на кров – зіпсуття, – роблячи їхні доктрини та віровчення, що випливають із джерел шістнадцятого століття, огидними й нестерпними.

Після того як вони роками проповідували доктрини, що називали Бога справедливим і люблячим, але доводили, що Він гірший за язичницьких богів; після того, як вони роками захищали свої сектантські “изми”, частина з яких навчає, що Бог призначив наперед спасіння “Малої Черідки” та їхніх дітей, і при цьому призначив наперед вічне нещастя як долю для величезної маси людства та їхнього потомства, тим самим навчаючи, що “у пеклі є немовлята величиною в долоню” і т. п., не дивно, що ті, хто поклоняється й шанує свою секту та подібні вчення більше, ніж Бога та Його Слово, відчують себе обпаленими й роздратованими яскравим світлом і жаром правди, яка тепер починає сяяти й досягати їх.

“І зневажали вони Ім’я Бога”. Богозневага, як це слово вживається в Писанні, означає не лайливі слова, а радше хибне уявлення про характер. Наприклад, Ісуса звинуватили в “богозневазі” за Його слова, що Він – Божий Син (Ів. 10: 33). Ці ревні сектанти настільки розгнівані нинішнім розкриттям правди, яка доводить Любов і Милосердя Бога, а також Його Справедливість, що доходять до крайності у своєму протистоянні, грубо спотворюючи характер Бога й часто перекичуючи справжній зміст Його Слова задля підтримки своїх теорій.

Те, що є карою для одних, є чудовим благом для тих, хто вийшов із Вавилону і зі смиренням насолоджується керівництвом Божого Духа, що виходить безпосередньо з єдиного джерела – Божого Слова. Таке зростання світла Євангелія і, як наслідок, зростання світла, що проливається на тіні Закону – розкриваючи справжні вчення про Намет, його служіння та жертви, – виразно передбачено в символічній формі пророком (Іс. 30: 26), який каже: “І світло місяця стане, немов світло сонця, світло ж сонця усемеро буде ясніше, як сімох днів, у той день, як Господь перев’яже зламання народу Свого та загоїть поранення вдару Свого”. Це той самий день (період), в якому Він громадить вигнанців і збирає Свої коштовності.

R499 (1883 p.)

П’ЯТА КАРА

“А п’ятий ангел вилив чашу свою на ПРЕСТОЛА ЗВІРИНИ. І ЗАТЪМИЛОСЯ ЦАРСТВО її, і люди від болю кусали свої язики, і Бога Небесного вони зневажали від болю свого [слова «й від своїх болячок» пропущені в Синайському рукописі], та [слова «в учинках своїх» пропущені в Синайському рукописі] не покались”
(Об’явлення 16: 10, 11).

Це зображує для нас утиск, що приходить на папство (Звірину): не стільки на маси католиків, скільки на тих, хто перебуває при владі, на його правителів – владу престолу, духовенство. Стіни папства – вищі, його домагання – більші, а його претензії на божественну владу та непогрішність сягають корінням глибше, ніж у протестантської системи – його дочок. Тому воно довше уникає світла, яке набирає сили,

цього “Дня Господнього” і, отже, довше уникає утиску як наслідку його оман.

Але воно не уникає утиску. Утиск приходить на престол, тобто на правлячий клас. Їхнє царство наповнюється темрявою – невизначеністю, відсутністю колишньої єдності та злагоди, і в їхньому утиску “кусання язика” лише посилюватиме біль. Язика папства – це його декрети та висловлювання, минулі й майбутні. Отже, “кусати” з болем означає заперечувати та відмовлятися від колишніх висловлювань. Чи це означає заперечення й відмову від колишніх заяв папської ієрархії, чи суперечки та розбіжності між нинішніми правителями Церкви, ми не можемо сказати однозначно, але, ймовірно, це охоплюватиме обидві ці проблеми, і в спробі виправдати суперечливі вчення характеру Бога буде ще більше зганьблений, спотворений, тобто підданий блюзнірству.

Як ілюстрацію цього символу – “кусання язиків” – ми відзначаємо нинішні принизливі поступки папства та суперечність його колишнім вченням, що виявляються в його нинішньому визнанні протестантських урядів Європи, які папство не тільки не створювало, а фактично проклинали і закликали своїх віруючих використовувати всі засоби для їхнього знищення. Це “кусання” супроводжується болем і приниженим становищем, у якому опинилося папство. Воно втратило всю світську владу і, щоб якомога довше зберегти свій духовний вплив,

відчуває, що не повинно вступати в конфлікт з урядами, на контроль над якими більше не може претендувати.

Якщо згадати, що саме ця папська система в період свого розквіту мала “уста, що говорили про великі речі” (Дан. 7: 8-25; Об. 13: 5), висуваючи хвалькуваті претензії, то нас не повинно дивувати, що Бог визначив як частину її покарання те, що їй доведеться проковтнути свої власні слова.

R509 (1883 p.)

ШОСТА КАРА

*“Шостий же ангел вилив чашу свою на РІЧКУ ВЕЛИКУ Евфрат, і вода її висохла, щоб приготувити дорогу царям, які від схід сонця”
(Об’явлення 16: 12).*

Буквальний Вавилон був збудований на річці Євфрат. Його багатство, запаси та засоби до існування значною мірою надходили саме звідси. У нього були величезні стіни та міцні ворота над річкою. Усередині міста жили ізраїльтяни, які перебували в рабстві, – народ Божої угоди, і для того, щоб повалити Вавилон та визволити їх, Бог призначив Кіра, мідійського воєначальника (Іс. 45: 1-5; Дан. 5: 30, 31). Прибувши до цього укріпленого міста, він не атакував його прямо, а, прокопавши нове русло для вод річки, висушив старе [R510], по якому провів своє військо під воротами й захопив місто.

Ніхто не може засумніватися в тому, що цей історичний факт використовується в Об’явленні як основа для символу. Вавилон і його падіння часто згадуються, й осушення Євфрату лише підсилює цю відповідність. Хоча “Вавилон” використовується як загальна назва для всієї номінальної Церкви, він застосовується й особливо стосується тієї її частини, яка називається “матір’ю БЛУДНИЦЬ” (Хом.). Ця шоста кара, або форма лиха, є на Вавилон, матір, і, якщо інші системи мають русла, або річки, то його система побудована на “ВЕЛИКІЙ РІЧЦІ”. “На чолі її – ім’я написано, тайна: «ВАВИЛОН ВЕЛИКИЙ, мати блудниць і мерзот землі»” (Об. 17: 5, Хом.). Дотримуючись буквального змісту й застосовуючи його до символу, ми доходимо висновку, що води цієї великої річки представляють людей, які своїм впливом і грошима

підтримують папство, – від яких Вавилон Великий черпає свої доходи. З цим узгоджується пояснення ангела: “Води, що бачив ти їх, де сидить та розпусниця, то народи та люди, і племена та язики” (Об. 17: 15). Мільйони підвладних папства розмовляють різними мовами й живуть у різних краях, і цей символ показує, що між підлеглими та церковними владами виникне неприязнь, яка позбавить папство підтримки і “висушить” його доходи, що незабаром призведе до повного знищення Вавилону. Щоб “висушити”, ймовірно, знадобляться роки.

Безпосередньою причиною висушення стануть відносини, що існують між папством і царствами землі. Папство, під приводом того, що воно є намісником Христа – Його представником, – претендувало у дні свого розквіту на право призначати земних царів і робило це. При цьому піддані мали право ПОВСТАТИ проти будь-якого уряду чи царя, не визнаного папством. Оскільки воно втратило свою владу над царствами землі, воно більше не наполягає на цих колишніх вимогах, а радше прагне примирити всі царства – як ті, які воно саме призначало, так і ті, що були призначені та санкціоновані іншими дочірніми церквами. Тим самим воно прямо стає на бік цих царств і протистоїть зростаючому прагненню та зусиллям людей до свободи. Отже, коли нинішні тенденції призведуть до тіснішого зв’язку між релігією та державою, ніж той, що вже існував деякий час, це призведе до того, що маси скинуть ярмо Церкви та держави, оскільки обидві сили об’єднаються проти їхніх заповітних ідей свободи та рівності. Втративши таким чином підтримку народу – вод Євфрату, – вавилонська

церковна організація ослабне й виявиться безпальною через те, що води висохнуть із її русла.

Натяк на це міститься в подіях минулого місяця. Хоча влада Великої Британії не призначена папством і фактично була встановлена всупереч її законам та претензіям, все ж папа видав “буллу” або едикт своїм вірним в Ірландії, наказуючи священникам і народу утримуватися від ворожості щодо законів та уряду Англії. Якщо оминати суть питання, то цей крок, безперечно, суперечить колишнім твердженням і теоріям цієї Церкви; і з їхніх слів очевидно, що частина ірландського народу не забарилася це помітити. На публічному зібранні, скликаному для обговорення папського едикту, один із його відомих ораторів (Чарльз О’Брайен) сказав: “Ірландський народ не підкорятиметься ані Риму, ані Вестмінстеру” (протестантські ірландці здебільшого є пресвітеріанами, керуючись принципами “Вестмінстерського віросповідання”). А серед широких мас відкрито висувається пропозиція “бойкотувати папу”, відмовившись платити “Лепту св. Петра” (регулярний збір серед католиків у всьому світі на утримання папи). Хіба це не схоже на початок відступу або висихання однієї з приток цієї “великої річки”, які сплачують данину? Як вірно, що Бог дав цей символ, так вірно й те, що він виконається, і навіть зараз ця подія стрімко наближається.

“Висушити” означає “приготовити дорогу царям, які від схід сонця”. Під цими царями ми розуміємо святих – тих, хто разом із Христом будуть “царями й священниками”, щоб царювати над землею (Об. 5: 10, WTB). Вони йдуть не до сходу сонця, а від сходу сонця. Вони приходять, приносячи світло зі собою. Це прекрасний символ того, як “праведники, немов сонце, засяють у Царстві свого Отця”. Вони приносять із собою світло, свободу та радість стогнучому створінню, бо “зійде Сонце Правди та лікування в проміннях Його”. Мета всіх цих змін – підготувати людство до правління праведності – до Царства, справді встановленого Богом, яке має замінити ті царства, які антихрист намагався узаконити.

“І побачив я: з РОТА ДРАКОНА і з РОТА ЗВІРА, і з РОТА ЛЖЕПРОРОКА виходили три духи нечисті, немов жаби” (вірш 13, Хом.). ДРАКОН, як пояснювалося раніше, символізує цивільну владу (особливо ту, яка колись становила

цивільний Рим). ЗВІРИНА, як і раніше, означає папство. ЛЖЕПРОРОК – це новий символ, що замінює як “звірину, що мала два роги”, так і “образ звірини”, і, як ми вважаємо, є ще більш широким символом, що представляє усі системи, які навчають омани – і так звані “ортодоксальні”, і багато тих, що вважаються неортодоксальними. Усі ці три класи проповідуватимуть одне й те саме вчення, яке символічно називається нечистими духами (нечистими, помилковими вченнями), подібними до жаб.

Цим одностайним вченням, завдяки якому всі вони можуть об’єднатися, ми вважаємо догми “божественного права царів”, “повноважень духовенства” та твердження, що людство зобов’язане підкорятися їм і перебувати під їхнім контролем. Багато з них – царі та духовенство, – а також багато з тих, хто визнаватиме їхні претензії, безсумнівно, будуть чесними, але при цьому опиняться в опозиції до Бога, оскільки не знають, що перебувають у годині Його суду і що настав час для повалення цих антихристів та урядів, призначених ними. Благословенним фактом є те, що ці звірячі уряди зрештою поступляться місцем Божому Царству; що Часи Поган ЗАКІНЧАТЬСЯ, коли виконаються ЦІЛКОМ. І хоча зараз настав час, щоб це зрозуміли й оцінили святі – ті, хто повністю посвятився Божому Слову та волі, – проте “цього не зрозуміють усі несправедливі”, які будуть боротися проти Бога та Його задумів.

Жаби мають досить мудрий вигляд, великий рот, сильно надуваються й постійно квакають. Ці доктрини, символічно названі духами (які мають бути спільними для цих трьох класів), подібні до жаб – сильно надуті, проголошуються за допомогою марного базікання, з демонстрацією надзвичайної мудрості – мудрого вигляду – та з постійним кваканням.

Словом, це вказує на те, що, коли згадані системи поширюватимуть ці нечисті духи, ці вчення про божественні права царів і духовенства та про підпорядкування їм як Богу, це супроводжуватиметься хвастощами, спробами надати їм честі, виняткової мудрості та здібності, а також постійними натяками на лиха, які неминуче настануть після будь-якої зміни нинішнього ладу. Це квакання, що вже почалося, буде, у міру наближення темряви утиску, зростати разом із ним. Його буде чути з усіх

вуст – великих і малих, релігійних і політичних, від чиновників і в пресі. У страху вони виголошуватимуть попередження та погрози, і лише небагато хто, залишаючись незалежним, відстоюватиме праведну справу, показуючи, що настав час царювання праведності, а звідси й конфлікт.

Це – “духи демонські, що чинять ознаки”, доктрини демонів – теорія демонів стосовно нинішніх злих урядів, опосередковано призначених сатаною через його знаряддя. Ці доктрини демонструють ознаки на підтвердження їхніх повноважень. Вони наводитимуть докази й переконливі, на перший погляд, аргументи на користь прав царів і духовенства, головним з яких, безсумнівно, буде призначення Богом царів і священників над тілесним Ізраїлем, що, насправді, було образом Церкви, а не світських систем (1 Петр. 2: 9).

Ці нечисті духи, фальшиві вчення, “виходять до царів усього всесвіту, щоб зібрати їх на війну [конфлікт між правильним і неправильним] того великого дня Вседержителя Бога” (вірш 14). Можна справедливо припустити, що під царями всього світу в символічному сенсі маються на увазі не тільки царі, а й князі, воєводи, а також ті, кого називають “фінансовими королями” та “купчими князями”, і ВЕЛИКІ серед релігійних учителів. Ці класи впливають один на одного й надихають один одного згаданою нечистою доктриною сатани. Тому вони збирають, об’єднують усіх на одному боці конфлікту, який уже наближається. Якби не згода та єдність, нагнічені цим вченням, кожен із цих класів царів і

правителів відчув би слабкість і хибність своїх претензій, і правда, можливо, легше взяла б гору над ними; але у своєму союзі вони знаходять силу та надію на успіх у збереженні влади над людьми. “І зібрав ЇХ на МІСЦЕ, яке по-єврейському зветься АРМАГЕДДОН” (вірш 16). Армагеддон означає “Гора ЗНИЩЕННЯ”; і це описує, яким буде результат цієї доктрини. Вона об’єднає всі ці системи в єдиному наступі проти народних мас та їхніх свобод, результатом чого стане повне знищення всіх хибних систем Церкви та Держави. Вони впадуть.

П’ятнадцятий вірш раптово з’являється у вигляді вставки. Дослівно він говорить: “Ось іду, НЕМОВ ЗЛОДІЙ! Блаженний, хто ЧУЙНИЙ, і одягу свою береже, щоб нагим НЕ ходити, і щоб не бачили ганьби ЙОГО!” Це дуже важливо. Тут йдеться про те, що в той час, коли ця порочна доктрина буде, на перший погляд, об’єднувати всіх на боці законності та порядку – на боці царів і духовенства, – наш Господь буде ПРИСУТНІЙ таємно, незаний нікому, крім тих, хто пильнує. [R511] Лише ті, хто істинно Його і пильнують у світлі Його Слова, не будуть обмануті цим нечистим вченням, але усвідомлять присутність Господа та необхідність у провіщеному падінні всього цього, адже законний Цар присутній, щоб усунути все зі шляху Свого Царства.

Розташування цього твердження – вставлено без зв’язку з текстом – має важливе значення. Воно вчить, що наш Господь буде присутній ще до того, як нечисте вчення почне ЗБИРАТИ їх до їхньої загибелі.

R509 (1883 p.)

ІЗРАЇЛЬ, ПОКАРАНИЙ “СЕМИКРАТНО” ПЕРІОД У 2520 РОКІВ

Укладаючи Угоду з народом Ізраїлю, Бог, зрозуміло, заздалегідь знав, що народ, батьки якого сміливо заявили: “Усе, про що говорив Господь, зробимо”, насправді не буде цього робити, але, як і решта світу, піддається впливу сил гріха та спадкових слабкостей. Отже, викладаючи вибраному народу благословення, які Господь, їхній Бог, дасть їм, якщо вони будуть слухняні Його Закону і ходитимуть за Його постановами, Бог також виклав, чого їм слід очікувати в разі, якщо вони не зможуть цього зробити. Попутно, представивши покарання за провини, Господь пророчо, у прихованій і

завуальованій формі, повідомив, як довго Його вибраний народ перебуватиме під рукою караючого провидіння, перш ніж буде відновлений до Божественної милості.

Період їхнього покарання позначений виразом “семикратно”. Слова Господа такі: “Якщо і тоді не послухаєте мене, Я семикратно обкладу вас карами за гріхи ваші. Я зламаю вашу зарозумілу силу, і зроблю небо над вами як залізо, а землю вашу як мідь. Намарне витратиться ваша сила, бо земля ваша не даватиме врожаю, ні дерево з краю не даватиме свого плоду. А коли ж ви все таки будете противитися Мені, і не схочете

слухати Мене, Я скараю вас сім разів більшою карою, ніж ваші гріхи... Я теж піду проти вас і покараю вас семикратно за гріхи ваші. Я наведу на вас меч, що помститься за зламаний союз... і покараю вас усемеро за гріхи ваші. Ви їстимете тіло синів ваших... Міста ваші оберну в пустиню, зруйную святині ваші і не прийму приємного запаху ваших воскурень. Я спустошу країну так, що вороги ваші, які поселяться в ній, зжахнуться над нею. Вас самих Я порозкидаю між народами, Я вийму з піхов меча за вами; і спорожніє земля ваша, а міста ваші перетворяться в руїни. Тоді земля зазнає відпочинку протягом усього часу її запустіння, як ви самі опинитесь у землі ворогів ваших; тоді відпочине земля й розкошуватиме своїми суботами. По всі дні запустіння свого спочиватиме вона за те, що не відпочивала своїми суботами, як жили ви на ній... Але спершу вони мають покинути її [OV080]; і вона зазнає своїх субот, як вони її полишать; та й самі вони спокутують свої беззаконня за те, що приписами Моїми погордували й установами Моїми гидували” (3 М. 26: 18-46, Хом.).

Ми навели лише коротку цитату з цього знаменного пророцтва, яке так точно збулося – особливо з часів відкинення Ісуса. Однак слід зазначити, що пророцтво чітко дає зрозуміти, що ця Божественна немилість не триватиме вічно, а триватиме «семикратно [сім часів]».

У нашій наступній статті ми покажемо, яке відношення до цього мають їхні суботи і як пророцтво про спустошення землі, про відшкодування її субот, вже сповнилося. Тут ми хочемо звернути увагу на “семикратно” або сім символічних років покарання – на те, де вони почалися, де вони закінчаться, і на той факт, що це символічні, а не буквальні роки. Очевидно, різні перекладачі, які працювали з цими віршами, були в розгубленості, і тому в нашій Звичайній версії (Common Version) це слово читається неправильно як “усемеро більше”.

Це не могло означати усемеро більше, ніж заслуговували б ці гріхи, і Бог не був би таким несправедливим. Це також не могло означати ще сім років, тому що покарання Ізраїлю за гріх не були розбиті на семирічні періоди. Насправді, через ідолопоклонство народ певно вісімнадцять разів потрапляв у полон до інших народів, причому ці періоди були в межах від кількох

місяців до вісімнадцяти років. Навіть полон, який спіткав їх у дні Седекії і тривав сімдесят років, не міг повністю виконати дух цього пророцтва. Крім того, чи можемо ми припустити, що Бог спеціально виділив би дрібні полони тощо, абсолютно ігноруючи великий період лиха Ізраїлю, спустошення землі та розсіяння його народу серед усіх народів?

Семикратно, Сім Часів, повторені тут з таким наголосом, очевидно, позначали великий гнів Бога проти Ізраїлю; і передбачене в пророчій формі відновлення Його народу до Божественної милості, очевидно, має відбутися наприкінці цих Семи Часів. Тоді Бог згадає Свою Угоду і виконає всі її благодатні положення. Св. Павло передбачив це так: “Чи ж Бог відкинув народа Свого? Зовсім ні!.. Не відкинув Бог народа Свого, що його перше знав!.. жорстокість сталась Ізраїлеві почасти, аж поки не ввійде повне число поган... і це заповіт їм від Мене, коли відійму гріхи їхні! Тож вони за Євангелією вороги ради вас, а за вибором улюблені ради отців” (Рим. 11: 1, 2, 25-28).

Зверніть увагу на факти, що є перед нами:

(1) Бог заздалегідь знав і передбачив відкинення Ізраїлю на певний час, але не назавжди.

(2) Він оголосив і повторив, що період їхнього відкинення триватиме Сім Часів.

(3) Ці Сім Часів або років не можна розуміти буквально, тому що відкинення Ізраїлю багато разів тривало сім років.

(4) Який би період не означали ці Сім Часів, цей період ще не завершився.

(5) Існує два можливих моменти початку цих Семи Часів.

Безсумнівно, це було ще до часу руйнування Єрусалиму в 70 році н. е. після відкинення Месії та Його послання. Дійсно, це було набагато раніше за цю подію, оскільки на той час вони вже перебували під римським ярмом, і навіть їхній великий цар Ірод не був юдеєм, а едомлянином з роду Ісава. Цей факт відсуває нас на кілька століть назад, до часу, коли на престолі сидів останній юдейський цар. Мабуть, ті “Сім Часів” немилості Ізраїлю почалися зі скинення Седекії, останнього царя Юди.

“СКИНЬ КОРОНУ” – “РУЙНОЮ
ПОКЛАДУ ЙОГО”

Насправді ми бачимо, що Сім Часів немилості Ізраїлю почалися в той фатальний

день, про який пророк писав щодо їхнього останнього царя, Седекії: “А ти, недостойний, несправедливий князю Ізраїлів, що надійшов його день у час провини кінцевої, так говорить Господь Бог: Зняти завоя й скинути корону! Це не залишиться так... Руїною, руїною, руїною покладу його! Та цього не станеться, аж поки не прийде Той, Хто має право, і Я Йому дам” (Єз. 21: 25-27). “Сім Часів”, що почалися того дня, мають закінчитися в жовтні 1914 року – Сім Часів або сім символічних років згідно з юдейським літочисленням. [OV081]

Місячний рік, що складається з трьохсот шістдесяти днів, у Писанні використовується як символічний “час” або рік, у якому кожен день представляє рік (Єз. 1: 6). Отже, Сім Часів символічно представляли б (7x360) 2520 років. Таким чином, з цього погляду ми маємо Божественне пророцтво або передбачення про те, що Божа немилість до Його вибраного народу триватиме Сім Часів, або 2520 років. Ми вже показали, що означає “скинь корону”. Ми продемонстрували, що цей період немилості почався зі скинення Седекії, останнього юдейського царя. Ми вже цитували пророцтво Єзекіїля щодо цієї події – що царство стане руїною, руїною, поки Месія не прийме його і не підніме Ізраїль з порохи, щоб виконати для нього, а через нього для всіх народів, славні речі, пророковані Аврааму і підтверджені Ісаку та Якову Божественною клятвою: “І благословляться в тобі та в нащадках твоїх всі племена землі” (1 М. 12: 3).

Наші рамки не дозволяють нам вдатися в подробиці хронології; але тим, хто бажає її отримати, ми з радістю послужимо, якщо нас повідомлять. Коротко кажучи, хронологія з часу повалення Седекії виглядає наступним чином: полон у Вавилоні тривав сімдесят років; повернення до землі, але не до царської влади та почестей, було проголошено юдеям у 536 р. до н. е. перським царем Кіром. Таким чином, період від Седекії до 1 року н. е. склав (70 плюс 536) 606 років. Відніmemo 606 від загальної кількості 2520 років, і залишок покаже 1914 років немилості Ізраїлю протягом періоду, який ми називаємо Anno Domini. Іншими словами, до кінця 1914 року (за юдейським літочисленням, до жовтня) Сім Часів покарання та виправлення Ізраїлю з боку Всемогутнього виконуються. Тоді для Ізраїлю почнеться Божественна прихильність,

прощення гріхів, примирення з Богом, піднесення з порохи та всі привілеї і благословення Нової Угоди, проголошені Єремією (31: 31). Умови будуть такими ж, як і під Угодою Закону, встановленою Мойсеєм. Але Нова Угода буде кращою для Ізраїлю завдяки його кращому Посереднику – Месії, Христу, позаобразу Мойсея, Ісуса – Голові, та Церкві, яка є Його Тілом, Духовному Насінню Авраама, через яке всі Божі благословення ось-ось зійдуть на природне насіння Авраама (Гал. 3: 29).

Хіба не чудово, що цей період закінчується зараз, і що сіонізм сурмить по всьому світу, закликаючи вибраний Божий народ піднятися й повернути собі обіцяну землю та знову сподіватися на Божественну милість? Це більш ніж чудово. Це відповідає всьому Божому поводженню з Його вибраним народом. “Не відкинув Бог народа Свого, що його перше знав”. “Бо дари й покликання Божі невідмінні”. Усі Його милостиві обітниці, які належать Ізраїлю по плоті, ще мають сповнитися для них. Правда, вони збираються знову, при цьому не знаючи й не визнаючи Месії. Але це також узгоджується з біблійним описом, який показує, що відкриття очей цього народу, щоб упізнати Відкупителя, відбудеться в Єрусалимі під час їхнього повернення до значного процвітання, коли вони перебуватимуть у розпалі своєї останньої сутички з поганями. Тоді, каже пророк, “будуть дивитись на Мене, Кого прокололи, і будуть за Ним голосити”. Тоді Бог виліє на них дух молитви, благодаті та признання Ісуса (Зах. 12: 10).

“ЧАСИ ПОГАН”

Тепер давайте глянемо на цю тему під іншим кутом. Звернімо увагу на те, що Бог через пророків Ізраїлю передбачив, що світ буде відданий у руки поган; що Ізраїль, як природний, так і духовний, буде підкорений і в тій чи іншій мірі гноблений поганями. Дивовижно й те, що цей період панування поган також позначений як “Сім Часів”. Подив зростає, коли ми виявляємо, що ці поганські “Сім Часів” почалися і закінчаться рівно в ті ж дати, які відзначають юдейські “Сім Часів” немилості. Це чудово до такої міри, що вражає. Проте нас не повинно дивувати, що Бог усілякої благодаті приховував, тобто зберігав, цю інформацію в Біблії аж до часу її виконання, а потім дозволив зрозуміти її

лише юдеям та поганам, які “мають вуха, щоб чути” і “голодні та спрагнені правди”. [OV082]

Тепер про пророцтва. Військо царя Навуходоносора повалило Юдейське Царство за днів Седекії. Як показують Писання, це повалення було здійснено за Божественним велінням. Юдейські пророки розповідають, що Бог дав Навуходоносору дозвіл керувати світом, використовуючи майже ті самі слова, що й при первинному дорученні Адаму. У той час, коли Боже Царство було встановлено в Ізраїлі – під час правління Давида, Соломона та інших аж до днів Седекії, – воно було єдиним Царством, визнаним Богом на всій землі. Читаємо: “І сів Соломон на Господньому троні за царя на місці свого батька Давида” (1 Хр. 29: 23). Таким чином, уповноваження Навуходоносора точно збіглося з відкликанням Божественної милості та корони від Седекії та Ізраїлю, святого народу. Слідом за цим влада Навуходоносора розширилася і стала всесвітньою; за нею послідували інші поганські влади, що здійснювали всесвітнє панування – мідяни та перси, греки, римляни. Цим владам було надано право володіння земним пануванням, яке охоплює проміжний період часу від повалення Седекії до встановлення Царства Месії в 1915 році.

Наводяться дві картини цього періоду панування поган на землі: по-перше, картина з людського погляду; і по-друге, картина з Божественного погляду. Бачення з людського погляду було дано Навуходоносорі Господом у сні, який, завдяки Божественній силі, повторив і витлумачив пророк Даніїл (Дан. 2: 29-45). Навуходоносор бачив уві сні великого боввана, що представляв земну владу протягом періоду, відомого як “Часи Поган”. Його власне правління було представлено як голова із золота. Всесвітня імперія мідян і персів, що прийшла на зміну Навуходоносорі, була символізована у вигляді рамен і грудей зі срібла. Всесвітнє правління Греції за Олександра Македонського було символізовано у вигляді нутра та стегон із міді. Римська імперія була зображена у вигляді ніг із заліза. Все це робило можливим – якби Ізраїль прийняв Ісуса як Царя – встановлення Месіанського Царства. Але, передбачаючи, що Ізраїль зазнає невдачі в день своїх відвідин, Бог зобразив поширення панування поган у ступнях боввана, які з заліза поступово перетворилися на

суміш заліза та глини, розділившись на десять пальців. Змішання заліза і глини представляло злиття Церкви й держави, відоме як Священна Римська імперія. Це змішання цивільної та релігійної влади серед народів у здійсненні правління поган триває досі; і сьогодні ми маємо поділ народів, відомих як християнство, протестантське й католицьке, представлений у пальцях боввана.

Бовван простояв майже стільки, скільки було визначено Богом – сім символічних часів або років, 2520 буквальних років, що минають у жовтні 1914 року. Що ж станеться тоді? Нехай це пророцтво продовжить розповідати свою історію до самого завершення. Воно говорить, що величний бовван автократії та світової імперії, якій Бог дозволив перебувати в руках поган, перетвориться на руїни наприкінці Часів Поган – у 1915 році н. е.

Воно говорить, що Бог Небес, який передав панування над землею на “Сім Часів” поганським владам цього боввана, має намір наприкінці цих “Семи Часів” стерти їх з лиця землі. У період їхнього панування, під Божественним керівництвом, з гори був відірваний Камінь, без людських рук, без людської влади чи сили. Цей камінь – Церква, Головою якої є Ісус, а апостол і всі святі цього віку з усіх конфесій є її членами. Його відривання незабаром буде завершено. Цей Камінь представляє Месію на вищому рівні: Ісуса – Голову, і Церкву – Його Тіло, бо ми всі зосібна – члени Тіла Христа, яким є Церква. Тільки після того, як Церква буде завершена; тільки після того, як останній член буде змінений із земних до небесних умов; тільки після того, як прославлений Христос прийме для Себе Свою велику владу, щоб царювати; і тільки після закінчення Часів Поган ця небесна сила обрушиться на боввана. Вона вразить боввана не в голову, груди, стегна або ноги, оскільки ці частини вже давно минули. Вона вразить боввана [OV083] (у його нинішньому вигляді) в ноги – у так зване “християнство”. Цей удар явно відзначений у всьому Писанні як “утиск, якого не було від існування люду”. Писання дає яскраві образи поганських урядів у світі: “Того часу розторошилося, як одне, залізо, глина, мідь, срібло та золото, і вони стали, немов та полова з току жнив, а вітер їх розвіяв, і не знайшлося по них жодного сліду” (Дан. 2: 35).

Таким є графічний опис кінця поганських урядів, якими сьогодні багато хто з нас так пишається і які мають свої благі наміри та добрі якості. Але й ці, слід пам'ятати, були визнані й уповноважені Богом займати місце правління та тримати під контролем людські справи, “аж поки не прийде Той, Хто має право [на Царство]”, і Кому воно буде дано – Христос, Голова і вибрана Церква, Його члени. Це – Царство, про яке ми молимося: “Нехай прийде Царство Твоє; нехай буде воля Твоя як на небі, так і на землі” – Тисячолітнє Царство, яке має благословити всі племена землі через Ізраїль (тобто за його посередництвом) – вибраний Божий народ.

ВЕЛИКІ ХИЖІ ЗВІРІ

Ми натякнули, що сон Навуходоносора про великого боввана уособлював автократію та світове панування з людського погляду величі. Тепер ми розглянемо ті самі влади з Божественного погляду. Яка різниця! Замість того, щоб здаватися великими, благородними та мудрими, вони зображені як хижі дикі звірі, які топчуть і пожирають землю. На цій картині, яка була дана Даниїлу для нього самого і для всього Божого народу, символізм такий:

(1) Вавилонія, голова боввана, у символі лева;

(2) Мідо-Персія, груди та рамена боввана, у символі ведмедя;

(3) Греція, мідні нутро та стегна боввана, у символі пантери;

(4) Рим, залізні ноги боввана, тут зображений як великий і страшний звір, для якого не знайшлося назви й подібного до якого ніколи раніше не було на землі. “Він жер та торощив” усе. Ніщо не могло протистояти його силі. Який вражаючий персонаж, що ілюструє жорстокість, яка відрізняла царів, уряди та війни цих Часів Поган!

(5) Стопи та пальці боввана, які представляють папство та змішання державного й церковного панування, ми бачимо зображеними в десяти рогах страшного звіра. Ці звірі повинні правити світом до кінця Часів світового панування поган, жовтня 1914 року, що також стане кінцем юдейських часів Божественної немилості. Тоді панування перейде від цих звірів, і їхні органи влади або уряди будуть віддані палаючому полум'ю – знищенню. Пророк зображує кінець Часів Поган і явлення Старого Днями, престол Якого був подібний до огняного полум'я і Який наказав засісти суду. Саме в той час слова останнього звіра були віддані суду – великі слова, вимовлені рогом, що мав очі й уста й говорив зарозумілі, пихаті слова, і який, на думку майже всіх тлумачів минулого, уособлює папство та його хвастощі непогрішимістю тощо. Потім звір був забитий – великий і страшний звір, і його тіло було віддано на спалення вогню. Це все ще в майбутньому і тому є пророчим, і ми не можемо надто категорично заявляти, як це виконається. Мабуть, це означає повалення цивільних і релігійних систем наших днів, особливо в Європі. Це, здається, символізує знищення будь-якого земного уряду та влади. А це означало б анархію, найстрашніше прокляття для суспільства, яке тільки можна собі уявити.

І тоді Даниїлу було дано видіння Сина Людського у славі, Який отримує владу над землею. “І Йому було дане панування й слава та царство, і всі народи, племена та мови будуть служити Йому. Панування Його панування вічне, яке не спиниться, а царство Його не буде зруйноване” (Дан. 7: 14).

OV079

ЧОМУ НАРОДИ ВЕДУТЬ ВІЙНУ?

Світ переживає найбільшу кризу за всю історію людства, і найстрашніший її етап ще попереду. Ситуація вимагає тверезого аналізу.

Уся Європа охоплена полум'ям, і вогонь перекинувся на Америку! Менш ніж за три роки тридцять мільйонів людей зіткнулися один з одним на полях битв Європи, і близько семи мільйонів з них уже стали жертвами цієї кровопролитної війни. Безпричинне знищення людських життів і багатств потрясло людство. Страждають нейтральні країни, а народи воюючих держав

зазнають невимовних поневірянь. Незліченні вдови та сироти оплакують передчасну загибель своїх близьких і тепер стикаються з голодом та чумою – ворогами ще більш жорстокими та безжалісними, ніж гармати та мечі. Навіть в Америці умови в багатьох місцях стають нестерпними; люди не мають спокою, а багато жінок і дітей відчайдушно благають про хліб. Умови, які запанували, ведуть до неминучої революції та анархії, подібних до яких світ ще не знав.

Двадцяте століття почалося з найсвітліших перспектив за всі часи. Духовенство говорило нам, що більше не буде воєн. Чому ж тоді ця жахлива війна прийшла на світ? Чи настала вона через любов людей до кровопролиття? Ми відповідаємо: “Ні!”, бо простий народ не бажав війни. Чи є тоді війна результатом несправедності та безбожних умов, що панують у християнстві? І якщо так, то хто в цьому більше винен: царі та правителі чи духовенство? Тільки в Біблії ми знаходимо чітку й остаточну відповідь. Передбачаючи шлях людей і народів, Єгова через Свого пророка понад три тисячі років тому сказав: “Чого то племена бунтують, а народи задумують марне?” Тут слово “марне” означає план або порядок, спрямовані на досягнення певної мети.

БОЖЕСТВЕННИЙ ПЛАН

Весь людський рід зазнав осуду смерті внаслідок неслухняності Адама. Відтоді, як Адам був вигнаний з Едему, людина марно шукала вічного життя, щасливого дому і влади, заснованої на справедливості та праведності. У Бога є великий Задум, План, дарувати людині саме це, і Він робить так, щоб той здійснився у відповідному в Нього часі.

Коли Ісус прийшов на землю, цей Задум, цей План, вперше був представлений Ним та апостолами, як викладено в Писанні. Коротко кажучи, він полягає в тому:

- що платою за гріх є смерть, а не вічні муки;
- що відкуплення і прощення гріхів приходять через жертвну заслугу Ісуса, прийняття якої є єдиним шляхом до життя, щастя в домі та інших праведних бажань;
- що Ісусу було необхідно померти й бути піднятим з мертвих, щоб надати ціну купівлі для відкуплення людини;
- що Ісус, як Божественна Істота, прийде вдруге, щоб установити Своє Царство;
- що в період від Його Першого Приходу до Другого Приходу Він збиратиме зі світу членів Свого Тіла, іменованого Церквою, незалежно від віросповідання чи конфесії;
- що Його Царство не може бути встановлене до Його Другого Приходу;
- що Його Царство не “від злого сучасного віку”, тобто існуючого порядку речей;

• що всі Його послідовники повинні молитися “Нехай прийде Царство Твоє” і триматися осторонь від мирських задумів;

• що всі християни, які вірно слідуєть за Учителем, є Його послами, і їхній обов’язок – проголошувати Послання про Його Царство та благословення, які воно принесе всьому людству.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ДУХОВЕНСТВА

Адвокат, який обманює свого клієнта, приховує правду про справу і призводить до втрати майна, по праву засуджується як шахрай. Посол країни, який приховує правду про свій уряд або передає його секрети іншому уряду, справедливо називається зрадником і переслідується за зраду.

Найвища посада, яку може обіймати людина на цій землі, – це посада чесного проповідника Євангелія. Так само вірно, що нелояльний і невірний священнослужитель, який приховує Правду і веде людей у темряву, є гідний осуду більше від усіх лиходіїв. Є хороші адвокати й погані адвокати, і є хороші проповідники й погані проповідники. Будь-який проповідник, який виступає проти перевірки та обговорення своїх вчень, відносить себе до категорії поганих, тому що його ставлення доводить, що його вчення не витримують перевірки світлом.

Кожна людина, яка взяла на себе роль служителя Євангелія, тим самим взяла на себе посаду посла Господа Ісуса Христа та Його Царства. На неї лягає священний обов’язок вести людей правильним шляхом, згідно з вченнями великого Учителя.

Були й досі деякі добрі, вірні проповідники; але, на жаль, переважна більшість із них була і [3НГ037] залишається невірною Господу та Його справі, придушує Правду й веде людей у темряву! Незмінні закони Єгови не можуть бути порушені безкарно ні окремими особами, ні цілими народами. Апостоли були вірними вчителями Послання Царства Месії. Багато християн, які слідували за ними, також вірно навчали Правди. На початку четвертого століття амбітні люди, які називали себе вчителями Біблії та послами Христа, відклали вбік План Бога й почали навчати своїх власних задумів, що суперечили Божому порядку. Сучасні християни, чи то католики, чи протестанти, жодним чином не несуть відповідальності за задуми чи плани людей, проголошені століття тому, коли спочатку була організована католицька, а потім протестантська церкви. Але кожна неупереджена

людина повинна вивчити ці задуми, ці плани, щоб зрозуміти, чи знаходяться вони в злагоді з Богом; і, якщо ні, то розглянути, яке відношення вони мають до великого утиску, який зараз приходить на світ.

Духовенство, на відміну від мирян, простого народу, було організовано приблизно в 325 році. У 529 році система духовенства, претендуючи на те, що вона є Церквою, захопила світську владу, організувала армії і виступила, щоб битися і знищувати тих, хто наважувався чинити опір їхнім несправедливим задумам. Вони позбавили простий народ Біблії, видали свої власні сповідання віри, свої віровчення, і вимагали від людей вірити в них і слідувати їм. Коротко кажучи, задум або план, який був висунутий духовенством того часу і якого дотримуються з тих пір, полягає в наступному:

- що платою за гріх є не смерть, а чистилище або вічні муки;
- що духовенство має владу прощати гріхи і молитися про вихід людей з чистилища, що вони й роблять за грошову винагороду;
- що папа править як намісник Христа, і тому Царство Христа, або Його Уряд, вже давно діє на землі;
- що царі правлять за Божественним правом і що це право панувати походить від духовенства як представників Господа;
- що завдання Церкви, яка складається з духовенства, полягає в тому, щоб повернути весь світ до віри в їхні доктрини.

ХИБНІСТЬ ВЧЕННЯ ПРО ПРАВЛІННЯ ЗА БОЖЕСТВЕННИМ ПРАВОМ

У 1517 році зародився протестантизм. Деякий час протестантська церква прагнула реформи і проповідувала Біблію так, як найкраще розуміли її вчителі. Але пізніше протестантське духовенство почало змішувати релігію та політику. Воно вселяло царям Європи, так само як і католицька ієрархія, що ті займають свої трони за Божественним правом і що духовенство є належними духовними радниками земних царів. Кожне царство Європи має свою національну релігію, і ті царства, які тримаються імені Христос, вважаються «християнством», що, кажучи коротко, означає Царство Христа.

Духовенство, як католицьке, так і протестантське, переконувало земних царів, що вони правлять за Божественним правом і, отже, не можуть робити помилок. Багато років тому в

загальному праві Англії було закріплено: “Король не може помилятися”. Кожен студент Блекстоуна може згадати, як читав це твердження, коли починав вивчати право. Здавалося дивним, що людина не може робити помилок, але пояснення полягало і полягає в тому, що цар, який править за Божественним правом і отримує це право через духовенство, є представником Господа, а тому всі його дії правильні.

Покладаючись на поради своїх духовних наставників, царі міркували так: “Ми повинні розширювати наші території й розвивати торгівлю, і для цього нам потрібні великі армії та флот. Можливо, знадобиться війна, і багато майна може бути знищено, а багато хто з наших підданих може втратити життя, але наш шлях правильний, бо так сказали нам наші духовні наставники”. Тому правителі змушували народ нести тягар податків для утримання флоту й армії, а потім посиляли своїх підданих вбивати одне одного по-християнськи (?).

Коли ті йшли на війну, духовенство стояло на боці царів і говорило буквально таке: “Продовжуйте вашу війну руйнування; Бог з вами, і ми будемо молитися про Його благословення на вашу армію”. У Німеччині духовенство молилося Богу, щоб Він благословив їхні армії і дав їм можливість знищити англійців; у Великобританії священнослужителі моляться Богу про благословення британських армій, щоб ті змогли стерти німців з лиця землі. Який клас духовенства Він чує?

Духовенство закликало молодих людей вступити в цю війну; і для того, щоб народилися інші покоління, які будуть битися і вмирати, вони закликали молодих людей спочатку одружитися і завести дітей, перш ніж вирушати на поле бою, пропонуючи провести церемонію одруження безкоштовно. Надавати будь-яку послугу безкоштовно – незвичайна річ для проповідників. Яке моральне виродження спіткало народи за порадою духовенства! Незважаючи на те, що Господь учив, що жоден вбивця не увійде до Його Царства, духовенство вчить, що той, хто гине, беручи участь у війні на полі бою, має безперешкодний вхід до Небес. Як приклад цього преса повідомляє про недавню промову доктора Гордона, провідного священнослужителя Канади, в якій він сказав: “Уніформа короля Георга на юному солдаті – це вірний пропуск до неба, і Сам Бог не може не впустити до неба молоду

людину, яка померла в цій уніформі”. І тим не менше цей священнослужитель стверджує, що він – посол Князя Миру!

Протягом тривалого часу переважна більшість сучасних священнослужителів, стверджуючи, що вони викладають Біблію, і видаючи себе за проповідників Євангелія, якого люди украй потребують для своєї втіхи, відхилилася від нього і тепер дотримується вчень, що повністю суперечать Біблії, та викладає їх. За останню чверть століття величезна хвиля невіри прокотилася так званим “християнським світом” – не богохульний атеїзм, який захищають Інгерсолл і Пейн, а невіра більш витонченого характеру, представлена в наукових працях сучасних священнослужителів, широко відома як “Вища Критика” та “Еволюція”. Проповідування таких вчень зруйнувало віру в натхненність Біблії як Божого Слова Правди та відвернуло людей від вчень Ісуса й апостолів. Наші коледжі та університети є розсадниками таких небезпечних видів невіри, і її згубний вплив проник у наші державні школи.

ПРОТЕСТАНТИЗМ СЬОГОДНІ – ПРОСТО “ИЗМ” БЕЗ “ПРОТЕСТУ”

Протестантизм наших днів є не результатом великої Реформації, а результатом її занепаду та провалу. Це просто “изм” без “протесту”. [3НГ038] Апостол Павло вказує на те, що пророчі висловлювання, викладені в Старому Завіті, знайдуть особливе застосування та виконання наприкінці Євангельського віку. Ми зараз перебуваємо в цьому часі. Слово “пророк” означає “проповідник або той, хто проголошує”; натомість слово “провидець” позначає того, хто передбачає майбутні події. Щодо тих, хто придушує Правду, проповідуючи вчення, що руйнують віру, і тим самим вводять людей в оману, Господь сказав: “Бо в народі Моєму [який заявляє про свою приналежність до Мене] безбожники є, чигають вони, немов той птахолов, вони сітки розставили [Вищу Критику, Еволюцію та інші світські теорії, що руйнують віру в Біблію], хапають людей... тому... потовстіли вони [сучасні священнослужителі стверджують, що вони багаті на мудрість і не потребують навчання, і люблять блищати перед людьми]... переступають також міру злого [схвалюють неправомірні вчинки царів і правителів, що суперечать інтересам простого народу, і мовчать про гріхи своїх багатих і впливових членів]... Чи ж оцього Я не покараю? говорить Господь.

І хіба над народом, як цей, не помститься душа Моя? Чудне та страшне стало в краї: пророки [проповідники] віщують неправду, при допомозі їхньої панують священники, і народ Мій оце так кохає” (Єр. 5: 26-29).

Ось так Господь з гнівом викриває тих, хто придушує Правду і своїми самолюбними задумами заманує людей у свої вчення, які суперечать Божому шляху. Господь вказує, що, якби ці так звані послы Христа були вірні у навчанні Його Слова Правди, нинішній великій і жахливій війні вдалося б запобігти (Єр. 23: 19-22).

ДУХОВЕНСТВО БІЛЬШЕ ЗАСЛУГОВУЄ НА ДОГАНУ, НІЖ ЦАРІ

Звичайно, з цього правила є винятки, і у світі є деякі добрі, чесні священнослужителі. Але, на жаль, ми побоюємося, що більшість належить до іншого класу! Писання вказує, що і царі, і духовенство несуть відповідальність за цю війну, але що духовенство заслуговує більшого осуду, тому що його обов’язком було знати Божий план і розповідати про нього людям. Але вони відмовилися його вивчати і не розповідали про нього іншим.

Що стосується відповідальності за цю війну, рабин Вайз із Нью-Йорка нещодавно сказав:

“Нездатність церков і синагог зберегти лідерство над народом стала причиною нинішньої війни. Вони возвели на престол демона війни замість Бога. Їх задовольняє те, що вони є просто частиною суспільного ладу і захищають свої країни та правителів, справедливих чи несправедливих”.

Преп. д-р Пітер Ейнслі, пастор Християнського храму в Балтіморі, нещодавно сказав у публічній проповіді:

“Ця велика війна є на совісті Церкви більше, ніж когось іншого”.

НЕСПРАВЕДЛИВІ ЦЕРКОВНІ ЗАДУМИ – ОГИДА ДЛЯ ЄГОВИ

Задуми людей настільки численні, що вони спантеличують і збивають з пуття. Бог назвав ці неправедні церковні замисли “Вавилоном”, що означає “плутанина”; і Він називає католицьку систему “Матір’ю блудниць”. Інші церковні системи походять від неї і, отже, є дочками, про яких говорить Об’явитель (Об. 17: 1-6).

Книга Об’явлення написана в основному символічною мовою. “Вино” – це символ вчення; “розпуста” – символ незаконних стосунків між церквою та політикою. Господь через Об’явителя говорить так: “Упав, упав великий

Вавилон [відпав від Божої милості]! Став він оселею демонів [тих, хто має диявольський дух], і сховищем усякому духові нечистому [нечистому принципу], і сховищем усіх птахів нечистих та ненавидних [майже кожен ув'язнений (англ. "jail-bird" – "тюремне пташеня") є членом якоїсь номінальної церковної системи], бо лютим вином розпусти своєї він напоїв всі народи! І земні царі з ним розпусту чинили, а земні купці збагатили від сили розкоші його".

Очевидно, це пророче висловлювання здійснилося в результаті незаконного змішування релігії та політики в ім'я Христа тими, хто стверджує, що вони є Його послами, і весь цей порядок є огидою в очах Господа. Продовжуючи, Він каже: "Тріхи бо його досягли аж до неба, і Бог ізгадав про неправди його... Через це одного дня прийдуть кари його, смерть, і плач, і голод, і спалений буде огнем [символ руйнування], бо міцний Господь, Бог, що судить його" (Об. 18: 18).

НИНІШНЯ ВІЙНА ПЕРЕДБАЧЕНА В ПИСАННІ

Передбачаючи шлях, який оберуть люди, Господь провістив нинішній великий конфлікт через пророка Йоїла понад 2500 років тому: "Кличте про це між народами, оголосіть святую війну, збудіть лицарство, хай сходяться, нехай підіймаються всі вояки. Перекуйте свої лемеші на мечі, а ваші серпи на списи, хай навіть безсилий говорить: Я лицар! Поспішіть і прийдіть, всі народи з докільля, й зберіться – туди, Господи, спустиш лицарство Своє. Нехай збудяться й зійдуть народи в долину Йосафатову [долина гробів – буквально долина Йосафата за межами Єрусалиму була юдейським місцем поховання, символізуючи місця поховання армій, задіяних у світовій війні]... Сонце та місяць стемніють, а зорі загублять свій блиск" (Йоїл. 4: 9-15).

Писання вказує, що "сонце" символізує Євангеліє Царства Христа; що "місяць" представляє Закон Мойсея; і що "зірки" є символами церковних учителів. Таким чином, ми бачимо, що в той час, коли настав світовий конфлікт, Євангеліє Царства Месії стемніло в номінальних церквах. Духовенство більше не навчає про прихід Царства Месії, щоб благословити всі племена земні. Воно більше не говорить людям, що Закон Мойсея був тінню цього великого Царства. І вони, як "зірки", впали зі свого піднесеного становища на духовних небесах як

учителі Божественного Слова і приєдналися до звичайної політики світу.

НАСТУПИВ КІНЕЦЬ СВІТУ

Слово "світ", яке використовується символічно в Писанні, означає епоху, період часу. Згідно з Писанням, час панування поган тривав 2520 років. Біблія чітко вказує, і це підтверджується світською історією, що "Часи Поган" почалися зі скинення юдейського царя Седекії та сходження на престол Навуходоносора, царя Вавилонського, восени 606 року до Христа. З цього випливає, що повний [3HG039] період у 2520 років закінчується восени 1914 року.

Говорячи про цей час, Великий Учитель сказав: "А погани розлютилися, та гнів Твій прийшов". Рівно в той час, коли панування поган законно завершилося, погани розлютилися, і Божий гнів на народи виразився в тому, що їм було дозволено почати знищувати один одного. Наш Господь Ісус у Своєму великому пророцтві про кінець нинішнього віку, або світу, вказав, що початок цього утиску настане, коли "повстане народ на народ, і царство на царство", і що він закінчиться "скорботою великою... якої не було з первопочину світу аж досі й не буде". Пророк Даниїл дає подібне свідчення (Мт. 24: 21; Дан. 12: 1).

Добре відомо, що священнослужителі називають свої громади "паствою", а себе – "сторожами". Справжній сторож стада заслуговує на високу похвалу; але Господь сказав про тих, хто має протилежний дух: "Чого про устами Мої розповідаєш, і чого заповіта Мого на устах своїх носиш? Ти ж науку зненавидів, і поза себе слова Мої викинув. Як ти злодія бачив [сатану, що краде серця й розуми людей, відводячи їх від Божого Плану], то бігав із ним, і з перелюбниками накладав. Свої уста пускаєш на зло, і язик твій оману плете" (Пс. 50: 16-19). Іще говорить пророк Ісаїя: "Його вартівники всі сліпі, не знають нічого, всі вони пси німі [д-ри богослов.], які гавкати не можуть, мрійники, лежні, що люблять дрімати! І це пси ненажери, що не знають насичення, і це пастирі ті, що не вміють уважати: усі вони ходять своєю дорогою, кожен з свого кінця [своїї конфесії] до своєї здобичі" (Іс. 56: 10, 11).

Підводячи підсумок ситуації, ми бачимо, що Часи Поган закінчилися, що дні царів землі залишилися в минулому. Бог дав їм можливість творити добро, але вони не зуміли. Тепер Він позбавляє їх володіння земним пануванням.

Гріх та егоїзм взяли гору. Царі та правителі, отримавши погані поради від своїх духовних радників, дійшли до сумного кінця. Незабаром на світ прийде революція, що завершиться анархією, яка повністю повалить усі вавилонські системи – церковні та політичні.

НАБЛИЖАЮТЬСЯ КРАЩІ ЧАСИ

Але давайте на мить залишимо цю похмуру картину. Апостол Петро, описавши цей час утиску, каже: “Але за Його обітницею ми дожидаємо неба нового [духовних правлячих сил] і нової землі [земного уряду, суспільного ладу], що правда на них пробує”. Обітниця, про яку тут ідеться, – це обітниця, дана Єговою Аврааму: “І благословляться... в нащадках твоїх [насінні твоєму] всі племена землі”. Насіння Авраама має спочатку з’явитися, перш ніж можуть прийти благословення. Це Насіння – Христос Ісус, Голова, і Церква, Його Тіло (Гал. 3: 16, 27-29).

Протягом усього Євангельського віку Бог збирав зі світу тих, хто складе це Тіло, хто стане справді посвяченими християнами. Деякі з них були священнослужителями, деякі були членами церковних конфесій, інші – ні. Справжнім випробуванням була повна віра в Ісуса як великого Відкупителя, в Його жертвовну смерть як велику викупну ціну людини; потім було повне посвячення справі виконання святої волі Бога і вірний послух аж до смерті. Усім, хто належить до цього класу, обіцяно участь у Головному Воскресінні та царювання з Христом, щоб благословити всі племена землі (Об. 20: 6).

Писання рясніє обітницями про те, що на землі буде встановлено праведний уряд і що така влада буде на раменах Великого Месії (Іс.

9: 6); що тоді кликнуть ім’я Йому: “Дивний”, “Порадник”, “Отець Вічності”, “Князь Миру”. Під Його правлінням припиняться війни, а зло і злочинність будуть повністю викорінені з людського роду. Кожна людина, яка любить мир і праведність, сидітиме “під своїм виноградником і під своєю фіговницею”, тобто у неї буде своє власне мирне житло, де вона зможе жити зі своїми близькими в щасті.

Сам наш Господь Ісус обіцяв, що під час Його правління всі, хто перебуває в могилах, вийдуть з них, і всім буде дано справедливе й неупереджене випробування щодо життя. Писання рясніє обітницями, що буде воскресіння мертвих, праведних і неправедних (Ів. 5: 28, 29; Дії 24: 15; 17: 31). Коли Христос буде царювати, хоча Сам і буде невидимий для людини, Він через Своїх видимих представників на землі встановить уряд рівності та справедливості, виконуючи бажання кожного чесного серця.

Після закінчення тисячолітнього царювання Христа вся земля буде приведена до стану райського Едему (Іс. 35; Єз. 36: 34-36), а всі невинуваті, умисно нечестиві, будуть назавжди знищені. Усі інші будуть повністю відновлені до того досконалого стану, яким насолоджувався батько Адам в Едемському саду. Потім Христос передасть Царство Отцю, і всім буде дано заключне випробування. Ті, хто тоді доведе свою вірність Богу та принципам праведності, отримають вічне життя; а ті, хто зазнає невдачі, будуть піддані вічному знищенню. Тоді у Бога буде чистий Всесвіт.

3HG036

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
-

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.